



ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ακαδημίας 78Δ, 106 78 Αθήνα www.xristianiki.gr Πέμπτη 16 Οκτωβρίου 2008 Φύλλο 783 (1096) Έτος 55ο 1,00€

5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Στις εκλογές εκπαιδευτικών συμμετέχει η ΧΕΚ



ΣΕΛ. 9

ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΡΙΣΗ

Το τέλος του Φιλελευθερισμού



ΣΕΛ. 6-7 και 11

ΕΠΕΤΕΙΟΣ

28η Οκτωβρίου και μετανεωτερικότητα



ΣΕΛ. 10

Κράτος ταξικό και ληστρικό



του Μανώλη Μηλιαράκη

Με 1,3 τρισ. ευρώ, δηλαδή, με 1.300 δισ. ευρώ αποφάσισαν οι 15 ηγέτες των κρατών μελών της Ευρωζώνης να αιμοδοτήσουν το τραπεζικό σύστημα για την αντιμετώπιση της χρηματοπιστωτικής κρίσης που διέρχεται.

Με την απόφασή τους αυτή δεν θα επιτρέψουν να χρεωκοπήσει καμιά τράπεζα, αν χρειαστεί θα την κρατικοποιήσουν, και ταυτόχρονα θα εγγυηθούν τον διατραπεζικό δανεισμό.

Ένα πρώτο ερώτημα: Ποιός θα πληρώσει το μάρμαρο του 1,3 τρισ. ευρώ;

Η απάντηση σαφής και ξεκάθαρη: Οι φορολογούμενοι πολίτες!

Οι τραπεζίτες, που θησαύρισαν με την υπερεκμετάλλευση των λαϊκών στρωμάτων, δεν θα πληρώσουν ούτε ένα ευρώ. Τα θύματά τους θα φορτωθούν τα βάρη της κρίσης. Μιας κρίσης, που την προκάλεσαν οι τράπεζες και που δεν πέταξε, βέβαια, τους τραπεζίτες στο δρόμο. Απλώς μείωσε σε κάποιους τα κέρδη!

Αλλά ας έλθουμε σ' ένα βασικό και δομικό ερώτημα:

Η κρίση είναι αποτέλεσμα κάποιων λανθασμένων επιλογών ή έχει ως



γεννεσιουργό αιτία της την ίδια τη φύση του καπιταλιστικού συστήματος;

Χωρίς πολλές - πολλές αναλύσεις επισημαίνουμε ότι:

Στο καπιταλιστικό σύστημα, όπως έλεγε ο Νίκος Ψαρουδάκης, θεός είναι ο Μαμωνάς, ναοί οι τράπεζες και τα χρηματιστήρια και προσευχή το μέτρομα των χρημάτων!

Χωρίς το ακατάπαυστο και ακόρεστο κινή του κέρδους δεν υπάρχει καπιταλισμός.

Ας θυμηθούμε ότι μετά την κατάρρευση του λεγόμενου υπαρκτού σοσιαλισμού το διεθνές κεφάλαιο έβραλε στόχο του να πάρει πίσω όλα όσα είχε αναγκαστεί από τους αγώνες των εργαζομένων να παραχωρήσει.

Για το σκοπό αυτό:

— Υιοθετείται και επιβάλλεται, διεθνώς, η πιο ακραία μορφή του καπιταλισμού, ο φιλελευθερισμός.

— Εξαπολύεται, από τα κατευθυνόμενα Μ.Μ.Ε., πλήση εγκεφάλου ότι το κράτος είναι ο χειρότερος επιχειρηματίας. «Οι ιδιωτικοποιήσεις στην οικονομία» είναι απολύτως αναγκαίες για να υπάρξει ανάπτυξη. Οι νόμοι της ελεύθερης αγοράς επιβάλλεται να λειτουργούν χωρίς καμιά κρατική παρέμβαση. Η «αγορά» ξέρει να αυτορρυθμίζεται. Η διαφθορά και η διασπάθιση του δημόσιου χρήματος θα ε-

Συνέχεια στη σελ. 2

Η «Αυγή» της Ουάσιγκτον

Συγγνώμη, «σύντροφοι», αλλά δεν μπορώ παρά να ρωτήσω: Η «Αυγή», η ιστορική εφημερίδα της Αριστεράς που εκδίδεται; Στην Αθήνα ή στην Ουάσιγκτον;

Διαβάζω στο κυριακάτικο φύλλο, στις 12/10: «Ο κ. Νίμιτς πρότεινε έναν συμβιβασμό, που έχει όλα τα στοιχεία μιας ισομερούς ανταπόκρισης στις εθνικές ευαισθησίες...» και λίγο πιο κάτω: «Η Ισσοκατανομή των αιτημάτων υπήρξε τέλεια...»! Και ο θαυμασμός της συντάκτριας της «Αυγής» Χρ. Πουλιδίου προς τον Αμερικανό μεσολαβητή του ΟΗΕ κορυφώνεται: «Η πρόταση Νίμιτς, επίσης, αποτρέπει τα δύο μέρη από την αποκλειστική χρήση του όρου "μακεδονικός" με μια ακριβοδίκαιη στάση...».

Εκτός από θαυμασμό στον «ακριβοδίκαιο» Νίμιτς, η συντάκτρια της «Αυγής Α.Ε.» πάσχει και από τρικυμία κρανίου: «Συμπληρωματικά, η πρόταση Νίμιτς ασφαλώς έχει ατέλειες και ασφαλώς αξιοποιεί το τέχνασμα της "δημιουργικής ασάφειας"». Όστε έχει και ατέλειες ο «ακριβοδίκαιος», για φαντάσου!

Εμ πώς; Ο Αλέξης Τσίπρας ήταν ο μόνος, απ' ό,τι θυμάμαι, πολιτικός αρχηγός, που θεώρησε ότι «το νέο πακέτο (Νίμιτς) κάνει ένα βήμα προς την εξεύρεση λύσης», μετά την ενημέρωσή του από τη Ντόρα Μπακογιάννη (Ελευθεροτυπία 11/10). Τελείως συμπωματικά, την ίδια γνώμη για τον Νίμιτς και τις «ιδέες» του έχει και ο Νταν Φριντ, βοηθός ΥΠΕΞ των ΗΠΑ: «Θεωρώ τον μεσολαβητή δίκαιο άνθρωπο, που ακούει και τις δύο πλευρές». (Η Καθημερινή 12/10).

Τι έγινε, ρε παιδιά; Τώρα τη γραμμή τη χαράζει η Ουάσιγκτον και ο πατερούλης Τζορτζ;

Κ. Μ.

Η μνήμη πιο δυνατή από τη φωτιά

Ένα λεωφορείο ξεκινάει, Αθήνα, Μεγαλόπολη, Πύργος.

Πρώτη στάση σε δημοτικό σχολείο της Μεγαλόπολης, όπου θα φιλοξενηθούν παιδιά από τις πυρόπληκτες περιοχές. Συζήτηση με τους δασκάλους και τον διευθυντή του σχολείου.

Επόμενος προορισμός τα χωριά Μάκιστος και Αρτέμιδα. Εκεί, κάποιος κάτοικος στο καφενείο, μας εξηγεί

πώς το χωριό του σώθηκε από την πύρινη ληϊλαπα και πώς ο ίδιος, βάζοντας ένα βαρέλι στην πλάτη του, κατάφερε να σώσει κάποιους συνανθρώπους του, που κινδύνευαν από το διπλανό χωριό.

Στη διαδρομή κάποιος συνοδοιπόρος μας μαζεύει λουλούδια. Επόμενες στάσεις Ζαχάρω και Κρέστενα, γνωριμία με το δίκτυο εθελοντών και παράδοση βι-

βλίων σε σχολεία. Το βράδυ, ξεκούραση και δείπνο στο μοναστήρι, όπου ο υπεύθυνος για τη φιλοξενία ιερομόναχος μάς εξηγεί την αποστολή του στον κόσμο. Το πρωί, στη θεία λειτουργία, ο Μητροπολίτης αναφέρει στο ποίμνιο ότι μετά από κάθε σταύρωση, έρχεται η ανάσταση και πως η Παναγία θα επουλώσει τις πληγές που άφησε πίσω της η πύρινη ληϊλαπα.

Στη συνέχεια, επίσκεψη στην πρωτεύουσα του νομού Ηλείας και ενημέρωση από τις τοπικές Αρχές για τα μέτρα που θα ληφθούν για τις πυρόπληκτες περιοχές και για τους κατοίκους του νομού.

Ο δρόμος για την επιστροφή δεν θα αργήσει να έρθει. Σκέψεις θοδές, πόνος και αγωνία για το κακό που βρήκε τον τόπο μας. Τι θα γίνει από εδώ και πέρα κανείς δεν ξέρει. Το μόνο που γνω-

ρίζω εγώ είναι ότι η μνήμη μου είναι πιο δυνατή από τη φωτιά.

Οι σκέψεις αυτές μου γεννήθηκαν με αφορμή τη συμπλήρωση ενός χρόνου από την καταστροφή που υπέστη ένα σημαντικό κομμάτι των νομών Αρκαδίας και Ηλείας, καθώς θυμήθηκα την επίσκεψη στα καμμένα του Κινημάτος της Χριστιανικής Δημοκρατίας.

Στυλιανός Μόσχος



ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ίδρυτής:

ΝΙΚ. ΣΤ. ΨΑΡΟΥΔΑΚΗΣ

Ίδρύθηκε το Μάιο του 1953 από το Νίκο Ψαρουδάκη. Το 1967, με την επιβολή της προληπτικής λογοκρισίας από τη Χούντα, αντέστειλε την κυκλοφορία της, για να επανακυκλοφορήσει τον Ιανουάριο του 1970, μετά την άρση της προληπτικής λογοκρισίας, με κολοβαμένο ωστόσο τον τίτλο της, χωρίς το «Δημοκρατία». Με τη μαχητική της αρθρογραφία κατά της Δικτατορίας έγινε γρήγορα μία από τις πλέον δημοφιλείς εφημερίδες του αντιδικτατορικού αγώνα. Το Δεκέμβριο του 1973, μετά το Πολυτεχνείο, την ανατροπή του Παπαδόπουλου από τον Ιωαννίδη και το μαχητικό πρωτοσέλιδο με τίτλο: «Ο ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΕΠΕΣΕ ΝΑ ΠΕΣΕΙ ΚΑΙ Η ΤΥΡΑΝΝΙΑ», η εφημερίδα κλείνει και τα γραφεία της σφραγίζονται, ενώ στις 7 Ιανουαρίου 1974 ο Νίκος Ψαρουδάκης συλλαμβάνεται και εκτοπίζεται στη Γυάρο. Από τη Μεταπολίτευση και μέχρι σήμερα κυκλοφορεί αδιάπτωτα, ως πολιτικό όργανο έκφρασης του Κινήματος της Χριστιανικής Δημοκρατίας.

Ίδιοκτήτης:

ΚΙΝΗΜΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Εκδότρια:

ΙΩΑΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑΚΗΣ

Διευθυντής:

ΚΩΝ/ΝΟΣ ΜΠΛΑΘΡΑΣ

Διευθυντής Σύνταξης:

ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΕΡΒΟΣ

Δημιουργικό:

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΠΑΝΤΟΥΛΑΣ

Οικονομικός υπεύθυνος:

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΕΜΠΟΣ

Ταχυδρομική Διεύθυνση:

Ακαδημίας 78Δ

106 78 Αθήνα

Ηλεκτρονική Διεύθυνση:

www.xristianiki.gr

Ηλεκτρονικές αποστολές
κειμένων, αλληλογραφία:
xristianiki@xristianiki.gr

Τηλέφωνα Γραμματείας:

210 38.11.302,

210 38.06.863

Τηλεομοιοτυπον (fax):

210 38.06.262

Ατελιέ:

ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ

ΜΕΜΦΙΣ ΑΕ

Σωκράτους 23,

105 52 ΑΘΗΝΑ

Τηλ.: 210 52.40.728

Ετήσια Συνδρομή:
Εσωτερικού 20 ευρώ
Κύπρου, Ευρώπης: 50 ευρώ
ΗΠΑ: 80 δολάρια, Καναδά:
120 δολάρια Καναδά
Αυστραλίας: 150 δολάρια
Αυστραλίας
Λοιπές χώρες: 80 ευρώ
ή το αντίστοιχο
σε δολάρια ΗΠΑ
Συνδρομές τραπεζών,
εταιρειών: 50 ευρώ
Εμβάσματα, συνδρομές
στον λογαριασμό:
Εθνική Τράπεζα
040/626560-06

Παρακαλούμε να μας
ενημερώνετε αμέσως μετά
την κατάθεση για την
ταχυδρομική αποστολή της
απόδειξής σας.

Χειρόγραφα, δημοσιευμένα
ή μη, δεν επιστρέφονται.

Ἡ ἰδιοκτησία ἀπὸ Ὁρθόδοξη σκοπιά

«Ὁλόκληρη ἡ δομὴ τῆς ὑπάρξεως (τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας) εἶναι κοινωνική καὶ ὁμαδική... Καί, πιθανόν, τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν κύρια συμβολὴ πού μπορεῖ νά κάνει ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία στὴ σύγχρονη συζήτηση γιὰ τὰ κοινωνικά ζητήματα», ἔγραφε ὁ περίφημος Ρώσος θεολόγος καὶ ἱερέας Γεώργιος Φλωρόφσκου...

Ὁ ποιητὴς ἐξ ἄλλου Εὐριπίδης λέει: «Δικὰ του δὲ λογιῶνται τὰ χρήματα στὸν ἄνθρωπο. Τῶν θεῶν τὰ πλοῦτη ἔχουμε ἐμεῖς καὶ φυλάμε (ἐπιμελοῦμεθα)» [Φοίνισσα, στίχ. 558-559]...

Ὁ ψαλμωδὸς Δαβὶδ λέει τὸ κλασσικό: «Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς»...

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὸν Ἄρειο Πάγο τῶν Ἀθηνῶν εἶπε: «Ὁ Θεός, πού ἐδημιούργησε τὸν κόσμον κι ὅλα ὅσα εἶναι στὸν κόσμον καὶ (πού) εἶναι κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς» (Πράξ. ΙΖ, 24)...

Στὴ Θεία Λειτουργία λέει ὁ ἱερέας σὲ μιὰ εὐχή τὴν τόσο γνωστὴ μας φράση: «Τὰ ὅσα ἐκ τῶν ὁν...».

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυ-

σόστομος λέει γιὰ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ: «Ἀφοῦ εἶναι δεσποτικά [τοῦ Θεοῦ], δὲν εἶναι δικὰ σου, ἀλλὰ τῶν ἀδελφῶν σου... Νὰ τὰ διαχειρίζεσαι σὰν οἰκονόμος. Γιατί τὸ ἔργο τοῦ οἰκονόμου εἶναι νὰ διαχειρίζεται καλὰ ὅσα τοῦ ἔδωσαν».

Καὶ ὁ Ἰωσήφ ὁ Βρυέννιος λέει: «Τίποτα δὲν εἶναι δικό μας ἀπ' ὅσα νομίζουμε ὅτι τὰ ἐξουσιάζουμε... ψυχὴ, σῶμα, πλοῦτος, χρήματα... κτήματα, ζῶα, σπίτια... Αὐτὰ θέβαια καὶ ἡ Ἁγία Γραφή τὰ ὀνομάζει τάλαντα, πού τὰ ἔχει ἐμπιστευθεῖ ὁ Θεός στους ἄνθρώπους».

Καὶ πάλιν ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει: «Ὅλα τὰ ἔχουμε ἀπ' τὸ Χριστό. Κι αὐτὴ τὴν ὑπαρξὴ, τὴν ἔχουμε διὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴ ζωὴ, καὶ τὴν ἀναπνοὴ καὶ τὸ φῶς, καὶ τὸν ἀέρα καὶ τὴ γῆ... Τὸ «δικό μου» καὶ τὸ «δικό σου» αὐτὰ εἶναι μόνο ἄπλές (ἄδειες) λέξεις (Εἰς Ἀ' Πρὸς Κορινθίους)...

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμῆς λέει: «Γιὰ ὅλους εἶναι τὰ ἀποταμεύματα (τὸ κομπόδεμα), γιατί εἶναι ἀπ' τὸ κοινὸ ταμεῖο, ἀπὸ τὰ δη-

μιουργήματα (δηλαδή) τοῦ Θεοῦ» (Ὁμιλία τεσσαράκοντα Π')

Ἰδιοκτησίας (Κύριος) καὶ διαχειριστής

1) Οὔτε στὴν Παλαιά, οὔτε στὴν Καινὴ Διαθήκη ἀναγνωρίζεται ὁ ἄνθρωπος σὰν ἰδιοκτήτης. Μόνον ὁ Θεός ἀναγνωρίζεται σὰν ἰδιοκτήτης, πού συνεχῶς ἐποπτεύει τὴν περιουσία του.

2) Ὁ ἄνθρωπος, κατὰ τὴν Παλαιά καὶ τὴν Καινὴ Διαθήκη, εἶναι νομεύς καὶ διαχειριστὴς τῆς περιουσίας τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ ὅρους καὶ ἐπὶ ἀποδοσὶ λογαριασμοῦ. Ἡ καλλιέργεια λοιπὸν τοῦ αἰσθήματος τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας πρέπει νὰ θεωρηθεῖ κατάχρηση ἐξουσίας.

3) Οἱ ποιοὶ χριστιανοί: α) Δὲν μοιάζουν μὲ τούς εἰδωλολάτρεις, πού πολυφροντίζουν γιὰ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, γιατί ἡ ψυχὴ τους ἀξίζει πῶς πολὺ ἀπ' ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου... β) Μᾶλλον φτωχαίνουν, παρά πλουτίζουν... γ) τὸ ἰδεώδες τους εἶναι ἡ ἀκτημοσύνη, πού ὁ

ἴδιος ὁ Χριστός τὴν ἐφάρμοσε... δ) Δὲν ἀπαγορεύει τὸν μικρὸ πλουτισμό, ἂν καὶ τὸν θεωρεῖ ἐπικίνδυνον ἠθικά...

Κοινόβια καὶ Κοινότητες

Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ὀπωσδήποτε κοινωνικός. Ἀτομισμὸς εἶναι ἐγωισμὸς... Κατὰ τὴν ὀρθόδοξη χριστιανικὴ ἀντίληψη, ὁ θεσμὸς τῆς ἰδιοκτησίας εἶναι ἀντιχριστιανικός. Τὸ ἰδανικό τοῦ Ὁρθόδοξου Χριστιανισμοῦ εἶναι ἡ κοινοβιακὴ ζωὴ... Στὴ μοναχικὴ καὶ κοινοβιακὴ ζωὴ του (καὶ ὁργάνωση) χρησιμοποιοῦ [ὁ Χριστιανισμὸς] τὴν κοινοκτημοσύνη, δηλαδή τὴν κοινὴ χρῆση τῆς περιουσίας τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ ὁργάνωση αὐτῆ προϋποθέτει μικρὲς κοινότητες. Ἐπομένως, ἡ ἰδεώδης κοινωνία γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι τὸ κοινόβιο σὲ μικρὲς ὁμάδες.

«Τὸ καλύτερο καὶ δικαιοῦτερο σύστημα (λέει ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης) γιὰ τούς ἀδελφούς χριστιανούς εἶναι ἡ ἴση διανομὴ τῶν

ὕλικῶν ἀγαθῶν» (Περὶ φιλοπρωχίας).

Ὁ Χρυσόστομος λέει πῶς, ἂν εφαρμοστεῖ ἡ κοινοκτημοσύνη, «ποῖος θά ἔμενε εἰδωλολάτρης; Ἐγὼ νομίζω κανεὶς δὲν θά ἔμενε» (Εἰς τὰς Πράξεις 11,3)...

Μὲ τὸ σύστημα τῆς χριστιανικῆς κοινοκτημοσύνης (ἀπὸ κοινὴ πίστη, ἀγάπη καὶ ἐλεύθερη κοινότητα αἰσθημάτων καὶ ὑλικῶν ἀγαθῶν) ἐπιτυγχάνεται ταυτόχρονα ἡ πνευματικὴ καὶ ὑλικὴ ἱκανοποίησι τοῦ ἀνθρώπου... Τὸ σύστημα αὐτό (ὅπως καὶ κάθε σύστημα) τῆς κοινωνικῆς ζωῆς παρουσιάζει δυσκολίες... ἡ ἔλλειψη γνώσεως, ἡ ἔλλειψη πείρας, ὁ ἐγωισμὸς τοῦ ἀτόμου καὶ ὁ πειρασμὸς... Πρέπει ν' ἀρχίσουμε νὰ μελετᾶμε πῶς θά γίνει πραγματικότητα ἡ κοινοκτημοσύνη στὴν Ὁρθόδοξη Χριστιανικὴ Κοινότητα σήμε-
ρα.

Νικόλαος Μπουγάτσος

«Τὸ πρόβλημα τοῦ θεομοῦ τῆς ἰδιοκτησίας - Ὁρθόδοξη ἀποψη, 1982», Ἀθήνα, ἐκδ. Κοράλι.

Κράτος ταξικό καὶ Ληστρικό

Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 1

πέληθει μόνο με τὸ «λιγότερο κράτος». Ἡ ευημερία τοῦ λαοῦ θά γίνει πράξη μόνο ἀν κτυπηθεῖ καὶ ἐξοβελιστεῖ ὁ «κρατισμὸς» καὶ ἄλλα παρόμοια.

Ἄρχισε ἐστὶ ἀπὸ το 1990 τὸ μεγάλο φαγοπότι. Ὅλοι οἱ στρατηγικῆς σημασίας τομεῖς τῆς Οικονομίας πέρασαν σταδιακὰ στὸ ἰδιωτικὸ κεφάλαιο. Οἱ πολιτικοὶ καὶ ἡ πολιτικὴ ἐγὶναν πῶνια καὶ ὄργανα στα χέρια καὶ στα σχέδια τοῦ διεθνούς καὶ τοῦ ἐθνικοῦ μεγάλου κεφαλαίου. Τα κοινοβούλια χρησιμοποιοῦντο ὡς μηχανισμοὶ νομιμοποίησης τῆς ληστείας τοῦ δημόσιου πλούτου.

Πάρτε «τζάμπα» δάνεια!

Ἡ ἐκμετάλλευσις τῆς ἐργασίας ἐντατικοποιήθηκε. Ἡ συγκέντρωση πλούτου στα χέρια ὅλο καὶ μικρότερου ἀριθμοῦ πλουτοκρατῶν πῆρε τρομακτικὲς διαστάσεις. «Σε 30 τρισ. δολάρια υπολογίζεται τὸ «ἔχειν» τῶν ἀμερικανῶν δισεκατομμυριούχων. Ποσὸν πολὺ μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ ἄθροισμα τοῦ ἐτήσιου ἐθνικοῦ εἰσοδήματος τῆς ΕΕ + Ἰαπωνίας + Κίνας + Ρωσίας + Βραζιλίας!» [Συηλ. Παπαθεμελῆς στὸ ΠΑΡΟΝ 12.10.2008]. Ἡ αγοραστικὴ δύναμη τῶν λαϊκῶν στρωμάτων ἐπέπεσε κατακόρυφα. Ἐκατομμύρια οἱ ἀνεργοί, οἱ ἀστεγοὶ οἱ νεόπτωχοι. Ἐνα πρόβλημα προέκυψε τότε. Ποῖος θ' ἀγόραζε τὴν παραγωγὴ τῶν πωλεθνῶν καὶ κατὰ

συνέπεια πῶς θά συνεχίζοντο ἡ συσσώρευση κερδῶν. Βρέθηκε ἡ εὐκόλλη λύση. Οἱ κεφαλαιοκράτες θά πουλοῦσαν τὸ ἀφθονοκρῆμα τους, με μορφή στεγαστικῶν δανείων χαμηλοῦ ἐπιτοκίου, «για ν' ἀποκτήσουν σπιτὶ καὶ οἱ πιο φτωχοί!» Ἀπὸ φιλιανθρωπία ἄλλο τίποτε. Ἐδῖναν, ἐστὶ, δάνεια σε ὅλους καὶ στους πάμπτωχους. Ὅλοι ἀγόραζαν σπιτὶ. Τα ἐπιτόκια ἀνέβηκαν. Ἡ ἀποπληρωμὴ τῶν δανείων ἐγὶνε ἀδύνατη. Ἄρχισαν οἱ κατασχέσεις. Οἱ δανειοδότριες τράπεζες τιλοποίησαν τὰ χρέη. Πούλησαν τοὺς τίτλους - χαρτιά σ' ἄλλες κ.ο.κ. Κάποια στιγμή, πού ἀνεμενόταν ἀπὸ τοὺς τραπεζίτες, ἦλθε τὸ κραχ.

Ἐνα κραχ ὅμως πού δὲν ἐπῆλθε τοῦσ αὐτοῦργούς του, ἀλλὰ τὸ λαό. Οἱ τραπεζίτες αὐξάνοντας τὸν κύκλο ἐργασιῶν τους, δίδοντας ὅλο καὶ περισσότερα δάνεια, ἐκαρπώνοντο bonus καὶ ἀσύλληπτο ὑψος ἀμοιβῆς.

Ἡ κρίση ἐπέφερε, ἀπλῶς, ἐλλειψη ρευστότητας σε κάποιες τράπεζες καὶ κλόνισε τὴν διατραπεζικὴ τους πίστη.

Για τοὺς φτωχοὺς «δὲν ἀντέχει ἡ Οικονομία»

Μόλις συνέβη αὐτὸ χτύπησε συναγερμὸς. Οἱ κυβερνήσεις — ὑποκατατικῆς τῆς πλουτοκρατίας — δραστηριοποιήθηκαν ἀμέσως.

Ἀποφάσισαν νὰ διαθέσουν σε

πρῶτη φάση τὰ 1,3 τρισ. ευρώ πού γράφουμε στὴ ἀρχή.

Μη ξεχνοῦμε ὅμως ὅτι οἱ ἴδιες κυβερνήσεις ἐδείκνυν καὶ δείχνουν παγερὴ ἀδιαφορία στα αἰτήματα τῶν ἀνέργων, τῶν ἀστέγων, τῶν νεοπτῶν, τῶν πωλητέκνων καὶ γενικὰ τῶν οικονομικῶν ἀσθενῶν τάξεων. Ἡ μόνιμη ἀπάντησι τους στα αἰτήματα, αὐτὰ εἶναι ὅτι «δὲν ἀντέχει ἡ Ἐθνικὴ Οικονομία!» Μόλις ὅμως ζορίστηκαν τ' ἀφεντικά, χωρὶς αἰδῶ φόρτωσαν στα θύματα τῆς πλουτοκρατίας τὰ βάρη τῆς ἀκόρεστης ἀδηφαγίας τῆς.

Ἀν οἱ κυβερνήσεις ἐκπροσωπούσαν τὸ λαὸ τῶν χωρῶν τους, τότε τὰ χρήματα γιὰ τὴν ἐνίσχυση ἢ κρατικοποίηση τῶν τραπεζῶν δὲν θά τὰ ἀντλούσαν ἀπὸ τοὺς φορολογούμενους πολίτες, ἀλλὰ ἀποκλειστικά ἀπὸ τοὺς τραπεζίτες. Ἀπλῶς θά τους ἐπαίριναν μέρος τῶν κληπιμαίων γιὰ νὰ τὰ δώσουν, ὄχι στὸ λαὸ πού τὰ εδικαιοῦτο, ἀλλὰ στὶς ἴδιες τὶς τράπεζές τους.

Με τὶς ἀποφάσεις καὶ τὶς πολιτικὲς τους ἐπιβεβαίωσαν ὅτι τὸ κράτος τους εἶναι κράτος ταξικὸ καὶ ληστρικό γιὰ τὸ λαό. Κράτος ὄργανο τῶν ἐκμεταλλεωτῶν.

Αὐτὰ γιὰ ὅσους, χριστιανούς ἰδίως, ἐξακολουθοῦν ν' ἀρνούνται νὰ συζητήσουν τὶς διεξόδους πού δίδει ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη καὶ Παράδοσι μας στα κοινωνικοπολιτικὰ προβλήματα.

Μ.Μ.Μ.

Μοναχισμὸς καὶ εὐσεβισμὸς

Μὲ ἀφορμὴ τὴν ὑπόθεση τῆς Ἰ. Μ. Βατοπεδίου, ὁ στοχαστὴς καθηγητὴς κ. Χ. Γιανναρᾶς ἐκθέτει κάποιες σκέψεις τοῦ σὴν ἐφημερίδα «Καθημερινή» τῆς 5/10/08. Στὸ πρῶτο μέρος τῆς ἐπιφυλλίδας τοῦ καυτηριάζει τὸ σάπιο κομματικὸ κράτος καὶ ὑπογραμμίζει ὅτι «Τὸ οὐσιαστικὸ μέρος τοῦ σκανδάλου εἶναι τὸ ἐκκλησιαστικό. Ἐκεῖ τὸ ἔγκλημα δὲν ἀφορᾷ τὴν ἰδιοποίησι κοινωνικοῦ πλούτου, ἀφορᾷ τὴν ὑπονόμηση ἢ καὶ ἀνήκεστη θλάθη τῆς σχέσης τοῦ λαοῦ μὲ τὴν βιωματικὴ του παράδοση καὶ τὶς ρίζες του». Στὸ δεύτερο μέρος ἀναφέρεται στὴν ἀπροσδόκητη ἀναγέννηση τοῦ ἀγιορειτικοῦ μοναχισμοῦ καὶ κυρίως στὸ ὅτι τὸ γεγονός αὐτὸ ἐκμεταλλεύτηκε ὁ ἀτομοκεντρικός εὐσεβισμὸς «γιὰ νὰ εἰσπληθῆ ἡ Ἁγία Ὁρος». Μὲ τὴν ἀπίστωσι αὐτὴ καὶ τὶς τραγικὲς τῆς συνέπειες ἐξαντλεῖται ὅλη ἡ ὑπόλοιπη ἐπιφυλλίδα. Τοῦτο, ὁμολογοῦμε, μᾶς προβληματίζει, ὅπως ἴσως καὶ ὅλους τοὺς ἀναγνώστες τῆς «Κ». Τί νὰ συμπεράνουμε; Ὅτι ὁ «ἀτομοκεντρικός εὐσεβισμὸς» ἔχει κυριαρχήσει καὶ στὸ Ἁγίον Ὁρος; Ὅτι ὁ σωστός ὀρθόδοξος μοναχισμὸς ἔχει κατεδαφιστεῖ καὶ πνέει τὰ λοῖσθα; Ὅτι πνευματικῶς ὑγιὲς ὀρθόδοξη μονὴ δὲν ὑπάρχει πλέον στὸ Ἁγίον Ὁρος;

Ἡ «ΧΔ» γνωρίζει ἄριστα τὴν φθοροποιὸ ἐπίδραση τοῦ προτεσταντικοῦ εὐσεβισμοῦ, ἀφοῦ ἐπὶ μισόν καὶ πλέον αἶωνα συγκρούεται μαζί του. Καθόλου, ὅμως, δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν ἀποψη ὅτι ὁ εὐσεβισμὸς ἔχει ἀλώσει καὶ τὸ Ἁγίον Ὁρος ἢ ἔστω τὶς περισσότερες μονὲς του. Μὲ ἀμείωτο τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ἐκτίμησι μας στὸ πρόσωπο τοῦ κ. Χ. Γιανναρᾶ, φρονοῦμε ὅτι πρέπει νὰ πεῖ ξεκάθαρα τὴν ἀποψη του, ἀφοῦ δικαιοματικά ἀνήκει στὴν πνευματικὴ πρωτοπορία τοῦ τόπου. Διερωτᾶται ὁ κ. Χ. Γιανναρᾶς «Ποῖος νὰ ἀφορίσει τὴν διαστροφή»; Δυστυχῶς, ἀντὶ σαφοῦς ἀπαντήσεως ὁ ἀναγνώστης τῆς ἐπιφυλλίδας τοῦ εἰσπράττει πολὺ ἀνησυχητικὴ σιωπὴ. Πάντως ἡ «ΧΔ» πιστεύει ὅτι ὁ ἀπαραίτητος «ἀφορισμὸς» μπορεῖ νὰ γίνῃ μόνο ἀπὸ ζωτανούς ὀρθόδοξους ἀγωνιστὲς χριστιανούς ρασοφόρους καὶ λαϊκοὺς.

Π.Α.Κ.



Ἐκκλησία καί πολιτική στήν Ἑλλάδα

Ὅπως προαναγγείλαμε, θά ἀναφερθοῦμε στήν εἰσήγηση τοῦ π. Βασιλείου Βολουδάκη, πού πραγματοποιήθηκε στό Στάδιο Ειρήνης καί Φιλίας τήν 28.9.2008 μέ μιὰ εἰσαγωγική παρατήρηση. Εἶναι ἀδιευκρίνιστο ποιός ἀκριβῶς ὀργάνωσε τήν ἐκδήλωση καί εἶναι ἄγνωστο γιατί δέν ἐπετράπη συζήτηση, ἐνῶ εἶχε προαναγγελθεῖ. Ἔτσι, ἐνῶ στήν «Ἐνοριακή Εὐλογία» (Σεπτ. 2008) ἀναφέρεται «πρόγραμμα πνευματικοῦ συμποσίου ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Σεβ. μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ καί μέ τή συνεργασία τῶν ἐκδόσεων «Ἐκδοτική», ἀπό τό ἴδιο περιοδικό (τεύχος Ὀκτωβρίου) πληροφοροῦμαστε ὅτι πραγματοποιήθηκε μέ πρωτοβουλία τῶν ἐκδόσεων «Ἐκδοτική» καί ἐτέθη ὑπό τήν αἰγίδα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς.

Ἐξ ἄλλου, ἐνῶ ἐξαγγέλλεται «δημοσία συζήτηση ἐπί τῆς εἰσηγήσεως» καί μετά τήν ἐκδήλωση σέ σχετικό ρεπορτάζ γίνεται λόγος γιά «τοποθετήσεις τῶν συνέδρων ἐπί τοῦ θέματος», δέν ἐδόθη ὁ λόγος σέ ὅσους τόν ζήτησαν, γιατί ὁ εισηγητής μονοπόλησε τό λόγο. Ἔμεῖς γνωρίζουμε ὅτι σέ Συμπόσια, καί μάλιστα πνευματικά, ὑπάρχει σεβασμός στήν ἐλευθερία τοῦ λόγου καί στό διάλογο. Συμπόσιο ἢ Συνέδριο σημαίνει πολλές εἰσηγήσεις καί θέ-

σεις, ὄχι μία μόνο ὁμιλία χωρίς ἀντίλογο.

Ἡ εἰσήγηση

Ὁ π. Βασίλειος ἀνέπτυξε τό θέμα «Ἐκκλησία καί Πολιτική στήν Ἑλλάδα: Ἐνα ταμπού». Ἡ ὁμιλία του ἦταν ἐκτενής, μέ ἔντονο κηρυγματικό καί κριτικό ὕφος, οὐσιαστική σέ ὀρισμένα σημεῖα, ἀλλά γενικευτική καί ἀφοριστική σέ ἄλλα.

Ἀναφέρθηκε στή θεοσέβεια τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καί τήν πίστη τῶν χριστιανῶν προγόνων μας, γιά νά τονίσει ὅτι ἐπί αἰῶνες οἱ χριστιανοί συνέδεαν τήν πνευματική τους ζωή μέ τά βιωτικά προβλήματα καί σέβονταν τήν Ποιμαίνουσα Ἐκκλησία. Κατ' ἀρχήν, προβλήθηκαν οἱ χριστιανοί πολιτικοί ἡγέτες, ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος, αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου, καί ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας, Κυβερνήτης τῆς ἀπελευθερωθείσας Ἑλλάδας, πού προβάλλεται ὡς πρότυπο γιά τήν «πολιτική παράταξη συνεισιστῶν τοῦ Καποδίστρια».

Ὁ π. Βασίλειος ἄσκησε ὀξύτατη γενική κριτική στούς πολιτικούς τῆς Ἑλλάδας μετά τήν Ἀπελευθέρωση, γιατί μέ τήν πολιτική τους ἀπομακρύνουν τήν ἑλληνική κοινωνία ἀπό τήν εὐαγγελική παράδοση καί ζωή.

Στράφηκε κατά τῶν Δυ-



τικῶν καί τῆς Ἀμερικῆς, ἐνῶ σηματοδότησε στροφή πρὸς τήν ὁμόδοξη Ρωσία. Ἄσκησε κριτική καί πρὸς τή Διοικουσα Ἐκκλησία, γιατί πολλές φορές συμβιβάστηκε μέ τό Κράτος, ἀδιαφορώντας γιά τά βιωτικά καί πολιτικά πράγματα. Ἄσκώντας «αὐτοκριτική», τόνισε ὅτι ἡ εὐθύνη ὅλων τῶν κληρικῶν εἶναι μεγάλη γιά τήν πολιτική κατάπτωση τῆς πατρίδας μας.

Γενικά ὑποστήριξε, ὅτι ἡ πνευματική ἀλλά καί «πᾶσα ἐξουσία» ἀνήκει στήν Ἐκκλησία (ἐννοεῖ μόνο τήν Ποιμαίνουσα) καί αὕτη (ἡ Ἐκκλησία) τήν παραχωρεῖ στό λαό. Γι' αὐτό πρέπει οἱ πολιτικοί νά ὑπακούουν στίς ὑποδείξεις (ὁδηγίες) τῶν κληρικῶν. Παρά ταῦτα, διευκρίνησε ὅτι οἱ κληρικοί δέν ἐπιθυμοῦν νά ἀναλάβουν οἱ ἴδιοι κρατικά καθήκοντα. Ὑπάρχουν «διακριτοί ρόλοι, ἀλλά ὄχι διακριτοί λόγοι». [Τοῦτο ἀποτελεῖ βελτίωση μιᾶς ἄλλης ἀπό-

ψεως τοῦ π. Βασιλείου, ὅτι «τά περί διακριτῶν ρόλων εἶναι φληναφήματα»].

Ἐνῶ ὁ π. Βασίλειος κήρυξε πνευματική καί πολιτική ἀφύπνιση, ἄφησε νά αἰωροῦνται πλῆθος ἐρωτημάτων, πού ἀπαιτοῦν ἀπαντήσεις:

— Κήρυξε ἀμείλικτο πόλεμο κατά τῶν κομμάτων, γιατί «κομματίζου», ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία ἐνώνει, ὅταν ὁ ἴδιος εἶχε τονίσει σέ ἄλλη εὐκαιρία (στόν «Ὁρθόδοξο Τύπο»), πῶς εὐλόγησε πνευματικά του παιδιά (πιστοῦς) νά ἰδρῦσουν κόμμα καί συγχρόνως στράφηκε κατά τῆς «Χριστιανικῆς Δημοκρατίας». Συμπεριφέρθηκε ὡς Ἐκκλησία ἢ ὡς κόμμα:

— Διαχώρισε τή θέση του ἀπό παλαιότερες χριστιανικές σοσιαλιστικές προσπάθειες, ἀλλά δέν καταδικάσκει τήν κεφαλαιοκρατία.

— Διακηρύττει ὅτι τό θέμα: «Ἐκκλησία καί πολιτική» εἶναι καθαρά πνευματι-

κό. Ὅμως, δέν ἀρκεῖται σέ μιὰ ἐκκλησιαστική «ὀρθότητα» τῆς ἀληθείας, οὔτε συνδυάζει τό λόγο του μέ συνοδικές δημοκρατικές διαδικασίες, ἀλλά ἄσκει μονόλογο. Στήν Ὁρθοδοξία, ὁ ἕνας δέν εἶναι ἀλάθης ἀλλά ἅπασα ἡ Ἐκκλησία συνοδικά ἐκφρασμένη. Τό «ἅπαντα κοινά» τῶν Πράξεων δέν ἐπεκτείνεται καί στό διάλογο τῶν πιστῶν:

— Ὁ π. Βασίλειος ἀρέσκειται στήν ἀντίθεση «νά ἄρχει ὁ Θεός καί ὄχι ὁ ἄρχις». Τί ἐννοεῖ, ὅταν λέει ὅτι ὁ Θεός δέν σέβεται τό ἄρχις; Ἄν μία φορά λέμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἡ Ἱεραρχία, ἀλλά ὁ πιστός λαός καί κληρικός καί τήν ἄλλη φορά τό ἄρχις-λαός, τόν θεωροῦσε ἐξ ὀρισμοῦ ἀντίθετο μέ τή θέληση τοῦ Θεοῦ, μήπως ἐκφράζουμε φόβο πρὸς τή Δημοκρατία;

— Ὁ π. Βασίλειος ἀναζητεῖ ὑποψήφιους πολιτικούς ἀπό διάφορες ἐνορίες, ἐνῶ τονίζει ὅτι εὐλόγησε ἔντεκα νέους νά ἰδρῦσουν κόμμα καί στή συνέχεια διαβεβαιώνει ὅτι θά παραμείνουν μόνιμα στή διοίκηση ὡς ἡγέτες, «γιά νά παραμείνει ἀνόθευτο τό πνεῦμα τῆς παρατάξεώς τους!»

Ἐρωτήματα, ἐξ ἄλλου, προκαλοῦν οἱ διατυπώσεις:

— Οἱ πρόγονοί μας εἶχαν ἤδη ἀπομονώσει ὅλους τοὺς λαούς, πού δέν μετεῖχαν στήν ἑλληνική παιδεία καί ζωή, κηρύσσοντας μέ τόν

κατηγορηματικότερο τρόπο τό «πᾶς μὴ Ἑλλην, θάρβαρος».

— «Δέν τοὺς ἀρέσει ἡ Βασιλεία, ἀλλά τοὺς πᾶει «γά-ντι» ἡ προτεσταντική πολιτεοκρατία, γιατί μόνον ἔτσι θά βάζουν τόν κοσμικό ἄρχοντα ἀφεντικό τῆς Ἐκκλησίας, ἀθετώντας τίς ὁδηγίες τοῦ Θεοῦ».

— «... Ὁ πολιτικός δέν ἔχει καμμία σχέση μέ τόν ἄνθρωπο τῆς Ἐκκλησίας».

— «Οἱ χριστιανοί πολιτικοί δέν δημιουργοῦν κόμμα, ἀλλά παράταξη... στήν παράταξη τῶν πιστῶν, πού εἶναι μαθητές τῆς Ἐκκλησίας». [Μήπως παίζουμε μέ τίς λέξεις;]

Εὐχόμεστε ὁ π. Βασίλειος νά μήν προκαλέσει σύγχυση καί ὀπισθοδρόμηση στά πολιτικά πράγματα ἐν ὀνόματι τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά οὐσιαστική ἀφύπνιση, πνεῦμα ἀλληλοκατανόησης καί ἀνιδιοτελείας, μακριά ἀπό μεσσιανικές καί παραταξιακές ἐπάψεις. Τό πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι κατά πρότο λόγο ἐπιθετικό, ἀλλά κατά κύριο λόγο εἰρηνικό, διακονικό, καί κοινωνικό, δηλαδή πνευματικό. Ἡ ἐλευθερία, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἰσότητα καί ἡ συνοδική-δημοκρατική ἐπικοινωνία εἶναι δῶρα τῆς Νέας Κοινωνίας, πού προσδοκοῦμε.

Θ. Κουραλιδης

Εγκαταλείπουν οἱ χριστιανοί τή «Δημοκρατία» τοῦ Ιράκ

Τουλάχιστον πενήντα οἰκογένειες χριστιανῶν ἀναγκάστηκαν νά εγκαταλείψουν τή Μοσούλη, στο βόρειο Ιράκ, μετά τό πρόσφατο κύμα δολοφονιῶν σέ βάρος μελῶν τῆς μειονότητας, σύμφωνα με δηλώσεις ἀξιωματῶν τῶν υπηρεσιῶν Ἀσφαλείας τῆν Παρασκευῆ 10 Ὀκτωβρίου.

«Περίπου 25 οἰκογένειες εγκατέλειψαν τήν Μοσούλη τήν Τετάρτη καί τις ἀκολούθησαν ἄλλες 50 τήν Πέμπτη

ἐξ αἰτίας τοῦ φόβου ὅτι θά γίνονταν στόχος ἐνόπλων ομάδων», εἶπε ὁ Χάλεντ Ἄμπντελ-Σατάρ στο εἰδησεογραφικό πρακτορεῖο «Φωνές τοῦ Ιράκ». Σύμφωνα με τόν εκπρόσωπο τῶν υπηρεσιῶν ἀσφαλείας τοῦ Ιράκ στήν περιοχή, τις τελευταίες ἡμέρες δολοφονήθηκαν πέντε χριστιανοί.

Ἡ χριστιανική κοινότητα τοῦ Ιράκ εἶναι ἀπό τις παλιότερες στον κόσμο. Ωστόσο, μεγάλο μέρος τῆς μετανά-

στευσε στή Συρία καί τήν Ἰορδανία μετά τήν εἰσβολή τῶν ΗΠΑ τό 2003.

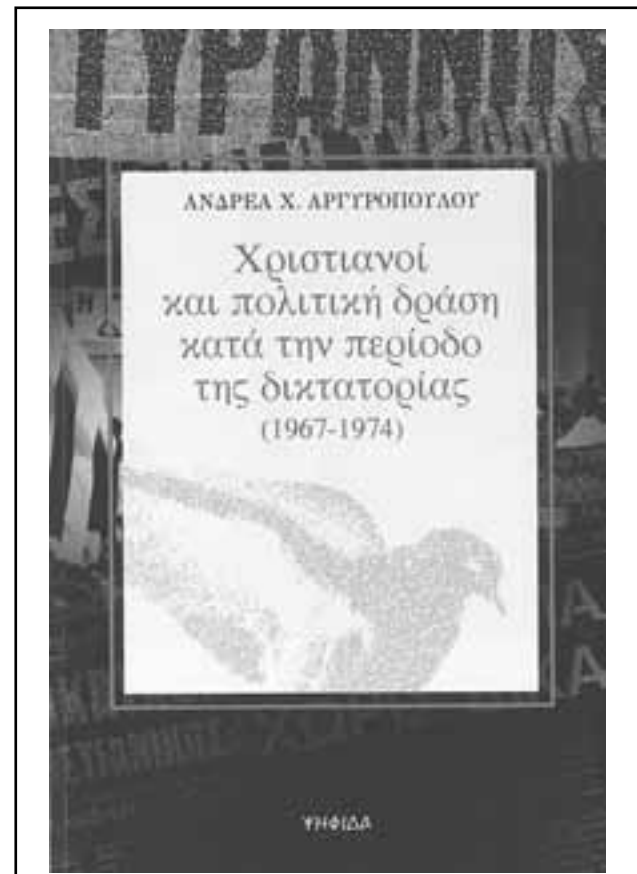
Χριστιανικές ὀργανώσεις διαμαρτυρήθηκαν πρόσφατα γιά τήν κατάργηση τοῦ άρθρου 50 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, πού ἀφοροῦσε τις νομαρχιακές καί δημοτικές ἐκλογές ἀπό τό Ιρακινό κοινοβούλιο τῆν περασμένη εβδομάδα.

Ἡ συγκεκριμένη διάταξη διασφάλιζε τήν ἀντιπροσώπευση τῶν χριστιανῶν στίς

αυτοδιοικούμενες δομές τῶν περιοχῶν ὅπου ζουν.

(ΑΠΕ)

Νά θυμίσουμε ὅτι τήν εποχή τοῦ «χασάπης Μ. Ανατολῆς», τοῦ Σαντάμ Χουσεῖν, ἀντιπρόεδρος τῆς ιρακινῆς κυβέρνησης ἦταν ὁ χριστιανός Ταρέκ Αζίζι! Σήμερα, μετά τόν «εκδημοκρατισμό», πού ἐπέβαλλε ἡ «χριστιανική» Ἀμερική τοῦ Τζ. Μπους, στο δύστυχο Ἰράκ, οἱ χριστιανοί διώκονται!



Κυκλοφορεῖ τό βιβλίο τοῦ Ἀνδρέα Χ. Ἀργυροπούλου «Χριστιανοί καί πολιτική δράση κατά τήν περίοδο τῆς δικτατορίας (1967 - 1974)».

Μία ενδιαφέρουσα μελέτη γιά τήν ἀντίσταση καί τοὺς ἀγῶνες τοῦ Νίκου Ψαροῦδάκη καί τῆς «Χριστιανικῆς» ἐναντίον τῆς Δικτατορίας.

Κεντρική Διάθεση: Ἐκδόσεις «Ἀγμός»
Μαυροχορδάτου 11, 106 78 Ἀθήνα, τηλ.: 210-3304196

Ἐκδήλωση στίς «Ἐπάλξεις»

Ἡ σύγχρονη οἰκονομική κρίση

Τήν Τετάρτη 22 Ὀκτωβρίου καί ὥρα 7.00 μ.μ. στήν αἴθουσα «Ἐπάλξεις», Ζήνωνος 3, 6' ὄροφος (πλατεία Ὀμονοίας), θά πραγματοποιηθεῖ συζήτηση μέ τό ἐπικαίρο θέμα: «Ἡ σύγχρονη οἰκονομική κρίση καί ἡ πρόταση τοῦ ἑλληνορθόδοξου κοινοτισμοῦ».

Εἰσηγητές: Στέλιος Παπαθεμελής, πρῶν ὑπουργός. Ἐμμ. Μηλιαράκης, Πρόεδρος τῆς Χ.Δ. Χρῦσανθος Λαζαρίδης, Οἰκονομολόγος.

Συντονιστής: Β. Τσοῦπρας, θεολόγος-κοινωνιολόγος.

Εἴσοδος ἐλεύθερη.

Παμποντιακό Φεστιβάλ Χοροῦ

Ἡ Παμποντιακή Ὁμοσπονδία Ἑλλάδος, στο πλαίσιο τῶν καταστατικῶν τῆς σκοπῶν, πού ἀφοροῦν τή διάσωση καί διάδοση τῆς ιστορίας καί τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ, διοργανώνει τό 4ο Πανελλήνιο Φεστιβάλ Ποντιακῶν Χορῶν, με τή συμμετοχή 1.700 περίπου χορευτῶν-χορευτριῶν τῶν 360 Ποντιακῶν Σωματείων-μελῶν τῶν συνδέσμων τῆς ἀπό ὅλη τήν Ἑλλάδα.

Τό 4ο Πανελλήνιο Φεστιβάλ Ποντιακῶν Χορῶν, τό οποίο τελεῖ ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας κ. Κάρου Παπούθια καί εἶναι ἀφιερωμένο στή προστασία τοῦ περιβάλλοντος, θά πραγματοποιηθεῖ τό Σάββατο 18 Ὀκτωβρίου 2008 καί ὥρα 19.00 στο Κηλειστό Φαλήρο, με τή συντονισμό καί τήν ἐπιμέλεια διοργανώσεως τοῦ ἀπό τόν Σύνδεσμο Ποντιακῶν Σωματείων Νότιας Ἑλλάδος καί Νήσων.



Η ΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ ΤΟΥ ΑΓ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΟΥ ΣΑΡΩΦ

«Στήν κατάλληλη χρονική συγκυρία...»

Τήν 3η Ὀκτωβρίου ἤλθε στήν Ἑλλάδα τὸ ἱερό λείψανο τοῦ μεγάλου Ἁγίου τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ. Ἡ ἐπίσημη ὑποδοχή τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ ἔγινε στήν Παλλήνη Ἀττικῆς, τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, παρουσία πολλῶν Μητροπολιτῶν, ἐκπροσώπων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, τῶν ἱερέων τῆς Μητροπόλεως, ὑπουργῶν τῆς κυβέρνησης, τοῦ πρέσβη τῆς Ρωσίας στήν Ἀθήνα καί πλήθους πιστῶν.

Τὸ ἱερό λείψανο τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ παρέλαβε ἀπὸ τὴν 40μελῆ ρωσικὴ ἀποστολή, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Νίζνι Νόβγκορντ Γεώργιο, ὁ Μητροπολίτης Μεσογαίας Νικόλαος, ὁ ὁποῖος τὸ μετέφερε στὸν ἐκεῖ ναὸ τοῦ Ἁγ. Τρύφωνος, ὅπου καί ἀνεπέμφθη δέση καί δοξολογία.

Στήν Ἱερή Ἀκολουθία

μίλησαν ὁ Σεβ. κ. Νικόλαος ὁ ὁποῖος, μεταξύ ἄλλων, εἶπε ὅτι τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου «ἦρθε στήν κατάλληλη χρονική συγκυρία καί στιγμή», καθὼς καί ὁ ἀρχιεπίσκοπος κ. Γεώργιος, ὁ ὁποῖος ἀναφέρθηκε στήν οὐσία τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἁγίου, ποῦ διδάσκει ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ πιστοῦ εἶναι ἡ ἀπόκτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἄνευ τοῦ ὁποῖου εἶναι μάταιος ὁ ἀγὼνας τοῦ χριστιανοῦ. Στὸ τέλος, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Γεώργιος θροντοφώνησε πολλὰ φωνήεντα, μαζί μὲ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ποῦ κατέκλυσε τὸν μεγάλο ναὸ καί γύρω ἀπ' αὐτόν, τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» στὰ ρωσικά καί ἑλληνικά, μισοῦμενος τὸν χαριετισμὸ «Χριστὸς Ἀνέστη, χαρά μου», ποῦ ἀπηύθυνε ὁ Ἅγιος σὲ ὄσους τὸν ἐπισκέπτονταν.

Στίς 5 Ὀκτωβρίου, ἐτελέσθη στὸν ἴδιο ναὸ Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος



τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἱερώνυμου καί μὲ τὴ συμμε-

τοχή Ἀρχιερέων, ἐκπροσώπων τῆς Ἑλληνικῆς Κυ-

βέρνησης τῶν Ἐνόπων Δυνάμεων, τῆς Ρωσικῆς Πρεσβείας κ.λπ.

Ὁ Μακαριώτατος κ. Ἱερώνυμος μίλησε γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Ἁγίου ἀλλὰ καί γιὰ τρέχοντα ἐκκλησιαστικά ζητήματα, γιὰ τὰ ὁποῖα, μεταξὺ ἄλλων, εἶπε: «Ὅποιος θεωρεῖ πὼς ἀπὸ τῆ σιωπῆς ἡ Ἐκκλησία φαίνεται ἀνίσχυρη, δείχνει πὼς ἀγνοεῖ τὸ πὼς ἐνεργεῖ ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος... Μπορεῖ κάποιος νὰ ὀμιλεῖ ὅλη τὴν ἡμέρα καί ὁ λόγος τοῦ νὰ εἶναι κενός καί ἀνίσχυρος καί μπορεῖ κάποιος ἄλλος νὰ σιωπᾷ καί ἡ σιωπὴ τοῦ νὰ εἶναι μεγαλειώδης δύναμη». Μίλησε γιὰ τὰ ἱερά λείψανα, τὴ χάρις καί τὴ θαυματουργικὴ τους δύναμη καί ὑπεραμύνθηκε τῆς θέσης τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ταφὴ τῶν θανόντων. Μίλησε ἐπισης, γιὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καί ὅτι οἱ «ἐθνικὲς καί φυλετικὲς διαφορὲς» δὲν πρέπει

νά ἐπηρεάζουν αὐτὴν τὴν ἐνότητα.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Νόβγκορντ ἀνέγνωσε γράμμα τοῦ Πατριάρχου Μόσχας Ἀλεξίου πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο κ. Ἱερώνυμο.

Στὸ μεστό νοημάτων γράμμα του, ὁ Πατριάρχης ὀμιλεῖ γιὰ τίς βαθεῖς διαχρονικὲς πνευματικὲς σχέσεις τοῦ ρωσικοῦ καί ἑλληνικοῦ λαοῦ καί τόνισε πὼς φέτος συμπληρώνονται 180 χρόνια ἀπὸ τὴν καθιέρωση διπλωματικῶν σχέσεων τῆς τότε Ρωσίας μὲ τὸ νεοσύστατο Ἑλληνικὸ Κράτος.

Τὸ τίμιο λείψανο τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ, μεταφέρθηκε στὸν ἱερό ναὸ Παναγίας Σουμελά Ἀχαρνῶν (Μενιδίου), ὅπου θὰ παραμείνει μέχρι τὴν Κυριακὴ 2 Νοεμβρίου, ὅποτε ἡ πολυμελὴς ἐκκλησιαστικὴ ρωσικὴ ἀποστολή θὰ τὸ παραλάβει καί θὰ ἐπιστρέψει στὴ Ρωσία.

Ζώης Μεταξᾶς



τοῦ Γιάννη Ζερβοῦ

τὰ τοῦ Καίσαρος...

Κυριακὴ 12 Ὀκτωβρίου 2008. «Τῶν θεοφόρων πατέρων τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου» (787). «Κάθε ἐκλογή ἐπισκόπου ἢ πρεσβυτέρου ἢ διακόνου ποῦ γίνεται ἀπὸ ἄρχοντες, νὰ εἶναι ἄκυρη σύμφωνα μὲ τὸν κανόνα, ποῦ λέει: «Ἄν κάποιος ἐπίσκοπος χρησιμοποίησε κοσμικοὺς ἄρχοντες καί ἀπέκτησε μὲσὸν αὐτῶν δύναμη στήν Ἐκκλησία, νὰ καθαιρεῖται καί νὰ ἀφοριζέται, ὅπως καί ὅλοι ὅσοι ἔρχονται σὲ κοινωνία μαζί του». Ἀπὸ τὸν 3ο κανόνα τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἐκποιώσεις ἀκυρες... «Ἄν βρεθεῖ κάποιος ἐπίσκοπος ἢ ἡγούμενος νὰ ἐκποιεῖ σὲ ἄρχοντα ἢ νὰ πωλᾷ σὲ ἄλλο πρόσωπο τμήμα ἀπὸ τὰ ἀγροτικά κτήματα τῆς ἐπισκοπῆς ἢ τοῦ μοναστηριοῦ, νὰ εἶναι ἄκυρη ἡ πώληση... νὰ τὰ διαχειρίζεται μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἐποπτεύει...». Ἀπὸ τὸν 12ο κανόνα τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Τρίτη 21 Ὀκτωβρίου 2008. Μνήμη νεομάρτυρα ἁγίου Ἰωάννη Μονεμβασιώτη. «Θεῖον γόνον σὲ Μονεμβασία ἀνεβλάστηκε, καρποφοροῦντα, Ἰωάννη, τὰς τῆς πίστεως χάριτας. Τῶν γὰρ πατρῶν θεομῶν ἀντεχόμενος, τοὺς ἐκ τῆς Ἄγαρ ἀθλήσας κατήσχυνας». (Ἀπὸ τὸ Ἀπολυτίκιο τοῦ Ἁγίου).

Μαρτύρησε σχεδὸν παιδί. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης μαρτύρησε σὲ ἡλικία μόλις 18 ἐτῶν τὸ 1773 στὴ Λάρισσα, διότι ἀρνήθηκε νὰ «σπάσει» τὴ νηστεία τοῦ Δεκαπενταύγουστου. Γιὸς ἱερέα στὸ χωριὸ Γούβα τῆς περιοχῆς τῆς Μονεμβασίας, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν τουρκικῶν ἀντιποίνων λόγῳ τῆς ἐξέγερσης τῶν Ἑλλήνων τὸ 1770, εἶδε τὸν πατέρα του νὰ σφάζεται, ἐνῶ ὁ ἴδιος μὲ τὴ μητέρα του πωληθήκαν δοῦλοι σὲ κάποιον Τοῦρκο τῆς Λαρίσσης. Ὁ τελευταῖος δὲν εἶχε παιδιά καί σχεδίαζε νὰ

προσελκύσει τὸν Ἰωάννη στὸ Ἰσλάμ, προκειμένου νὰ τὸν υἱοθετήσῃ. Ὅμως, οὔτε ἡ προοπτικὴ τῆς κοινωνικῆς ἀνάδειξης, οὔτε οἱ ἀπειλὲς πτόησαν τὸν νεό.

Ἐνα παράδειγμα γιὰ τὴ νέα γενιά. Ἡ πίεση γιὰ τὴν κατάλυση τῆς νηστείας στόχευε στήν ἐξάρθρωση τῆς ἀντίστασης τοῦ νέου καί στὴ σταδιακὴ ἀπομάκρυνσή του ἀπὸ τὴν πίστη μας. Γιὰ πολλὰς μέρες, ὁ ἀφέντης του τὸν εἶχε κλείσει σὲ ἕνα σταῦλο καί τοῦ προσέφερε μόνον κρέας. Ἄν καί τελείως νηστικός, ὁ Ἰωάννης ἀρνήθηκε νὰ καταλύσει. Ἔτσι, ντροπισμένος, ὁ ἀφέντης του τὸν μαχαίρωσε, ἀφοῦ τὸν θασάνισε ἄγρια.

Πέμπτη 23 Ὀκτωβρίου 2008. Δύο χρόνια ἀπὸ τὴν ἐκδημία τοῦ Νίκου Ψαρουδάκη, ἰδρυτῆ τοῦ Κινήματος τῆς Χ.Δ. καί τῆς ἐφημερίδας μας, ὁ ὁποῖος ἔφυγε ἀπὸ κοντὰ μας στίς 23 Ὀκτωβρίου 2006. Μπορεῖ, ὅταν ξεκινούσε τὸ 1953, τὸ ἐγχείρημα τῆς Χ.Δ. νὰ ἐθεωρεῖτο «περιθωριακό», ὁμως ὁ ἀείμνηστος Νίκος Ψαρουδάκης ἔγινε ἀποδεκτὸς καί σεβαστὸς ἀπ' ὅλο τὸ πολιτικὸ φάσμα γιὰ τοὺς ἀγῶνες του.

Γενικὴ ἀναγνώριση. Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα τῆς «Κομμουνιστικῆς Ὁργάνωσης Ἑλλάδας», ποῦ γράφτηκε

μετὰ τὸ θάνατό του: «Κέρδισε τὸ σεβασμὸ τοῦ λαοῦ μας, χάρις στὴ γενναία στάση του στὰ χρόνια τῆς Χούντας ἀλλὰ καί μεταδικτατορικά. Ἀξέχαστα θὰ μείνουν τὰ πρωτοεῖλιδα ἄρθρα του στὴν ἐφημερίδα «Χριστιανικὴ» (...), ποῦ εἶχαν ὡς συνέπεια τὸ κλείσιμο τῆς ἐφημερίδας ἀπὸ τοὺς ΕΣΑτζήδες τοῦ Ἰωαννίδη καί τὴν ἐξορία τοῦ Ψαρουδάκη στὴ Γυάρο. (...) Ὅταν ὁ Ἄρειος Πάγος χαρακτήρισε «στιγμιαῖο» καί ὄχι διαρκὲς τὸ φασιστικὸ πραξικόπημα τοῦ 1967, ἔγραψε τὸ ἱστορικὸ ἄρθρο: «Διαρκὲς τὸ δικὸ σας ἐγκλημα, κύριοι Ἀρεοπαγίτες». Ἔτσι, εἶχε τὴν τιμὴ νὰ ξανασυλληφθεῖ ἐπὶ Μεταπολίτευσης (...). Ὁ Νίκος Ψαρουδάκης θὰ μείνει ζωντανὸς στὴ μνήμη τοῦ λαοῦ μας, ἐπειδὴ στίς κρισιμότερες στιγμὲς τῆς ἱστορίας τοῦ τόπου βρέθηκε στὸ πλάι του, ἀγωνίστηκε καί υπέφερε μαζί του».

«Ἡ καρδιά μας ἀνήκει στὴ «Χριστιανικὴ»...». Αὐτὰ γράφει μεταξύ ἄλλων μὴ «παρέα οἰκοδόμων» σὲ ἐπιστολὴ τῆς, ποῦ δημοσιεύεται στὸ φύλλο τῆς «Χ» τῆς 5.9.1973: «Κύριε Ψαρουδάκη, δὲν εἶστε μόνος, εἴμαστε ἀμέτρητοι στὸ πλάσι σου. Μπορεῖ αὐτοὶ ποῦ ἔχουν τὴν ἐξουσία νὰ κρατοῦν τίς ἐπίσημες σφραγίδες, τὰ καίρια κουμπιά, τὰ κλειδιά καί τίς ἐρπύστρες, ὁμως ἕνα δὲν ἔχουν: τὴν

καρδιά μας κι οὔτε ποτὲ θὰ τὴν ἔχουν. Ἡ καρδιά μας ἀνήκει στὴ «Χριστιανικὴ» στίς ἀρχές τῆς, στὸν κόσμο ποῦ ὑπόσχεται νὰ διαμορφώσει».

Κρίση... «Κολοσοσαία ποσότητα χρήματος, τρισεκατομμύρια δολάρια, μεταφέρεται ἀπὸ τοὺς ἄπλοους πολίτες στὴν κορυφὴ τῆς πυραμίδας τοῦ ἐπιχειρηματικοῦ κόσμου, προκειμένου νὰ προστατευθοῦν οἱ πολὺ πλοῦσοι ἀπὸ τίς συνέπειες τῆς ἀπληστίας τους, τῆς ἀνοησίας τους καί τῆς ἀπάτης τους» (Ἀπὸ καταγγελία τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέα Κρίς Φλόιντ - ΤΑ ΝΕΑ 13.10.2008).

Αὔξηση τῶν ἀνισοτήτων. Ἔτσι καί ἀλλιῶς, πρὶν τὴ λήψη μέτρων γιὰ τὴν κρίση, τὰ λαϊκά καί μεσαία στρώματα πλήττονται παγκοσμίως. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ αὔξηση τῆς χρήσης τῶν κήπων γιὰ καλλιέργειες λαχανικών, ποῦ παρατηρεῖται στὴ Γαλλία.

«Ἀκραία ἐκφραση κοινωνικοῦ ἀποκλεισμοῦ». Ἔτσι χαρακτηριστικὰ ὁ θεσμὸς τῆς φυλακῆς ἀνηλίκων καί ἡ φυλάκιση παιδιῶν σὲ ἡμερίδα τῆς «Πρωτοβουλίας γιὰ τὰ δικαιώματα τῶν κρατουμένων». (ΕΘΝΟΣ 13.10.2008). Ἦδη, 5000 πρόσωπα ἔχουν υπογράψει κείμενο γιὰ τὴν κατάργηση τῶν φυλακῶν ἀνηλίκων. Εἶναι ἄλλωστε τοῖς πᾶσι γνωστὸ, ὅτι οἱ φυλακὲς εἶναι γιὰ τὰ ἀνήλικα παιδιά «πανεπιστήμιο τοῦ ἐγκλήματος», ὅπως εἶχε ἐπισημάνει καί ὁ Νίκος Ψαρουδάκης. Κατὰ συνέπεια, ἡ κατάργησή τους καί ἡ ἀντικατάσταση τῆς φυλάκισης τῶν ἀνηλίκων μὲ ἄλλες μορφὲς σωφρονισμοῦ, μόνον καλὰ ἀποτελέσματα μπορεῖ νὰ ἔχει γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς παραβατικότητος τῶν ἀνηλίκων.





Ἐκκληση γιά ἐνότητα ἀπό τόν Βαρθολομαῖο

Ἐκκληση γιά ἐνότητα ἀπέυθυνε ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, κατά τήν ἔναρξη τῆς Συνόδου τῶν Ὁρθοδόξων Προκαθημένων στό Φανάρι, στίς 10 Ὀκτωβρίου. Ἡ Σύναξη πραγματοποιήθηκε μέ τήν εὐκαιρία τῶν ἑορτασῶν γιά τά 2.000 χρόνια ἀπό τή γέννηση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (ἔτος γέννησής του ὑπολογίζεται τό 8 μ.Χ.), ἐνῶ ἀκολούθησε Διεθνές Συνέδριο, ὀργανωμένο ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο. Οἱ ἐκδηλώσεις ὀλοκληρώθηκαν σήμερα, 16 Ὀκτωβρίου, στό Ἡράκλειο τῆς Κρήτης.

Συγκεκριμένα, ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, ἀπευθυνόμενος στούς Ὁρθόδοξους Πατριάρχες καί Ἀρχιεπισκόπους, εἶπε μεταξύ ἄλλων:

«... Ὁφείλομεν νά ὀμολογήσωμεν ἐν εἰλικρινείᾳ ὅτι ἐνίστε παρέχουμε τήν εἰκόνα ἐλλιποῦς ἐνότητος ὡς νά μή εἶμεθα μία Ἐκκλησία, ἀλλά συνομοσπονδία ἢ ὀμοσπονδία Ἐκκλησιῶν. Τοῦτο ὀφείλεται ἐν πολλοῖς εἰς τόν θεσμόν τῆς αὐτοκεφαλίας, ὁ ὀποῖος χαρακτηρίζει τήν δομήν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ θεσμός οὗτος ἀνάγεται, ὡς γνωστόν, εἰς τήν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν, ὅτε ἴσχυεν ἡ λεγομένη «Πενταρχία» τῶν παλαιφάτων Ἀποστολικῶν ἐδρῶν καί Ἐκκλησιῶν, ἡτοι τῆς Ρώμης, τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς Ἀλεξανδρείας, τῆς Ἀντιοχείας καί τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ κοινῶν καί «συμφωνία» τῶν ὀποῖων ἐξέφραζε τήν ἐνότητα τῆς καθόλου Ἐκκλησίας ἐν τῇ οἰκουμένῃ. Ἡ Πενταρχία αὕτη διεσπάσθη μετά τό τραγικόν Σχίσμα τοῦ 1054 μ. Χ. μεταξύ Ρώμης καί Κωνσταντινουπόλεως ἀρχικῶς, καί κατ' ἐπέκτασιν μεταξύ Ρώμης καί τῶν λοιπῶν Πατριαρχείων. [...]

Τό πνεῦμα τοῦ ἔθνοφυλετισμοῦ

Ἄλλ' ἐνῶ τό ἀρχικόν σύστημα τῆς Πενταρχίας ἐπήγαγεν ἐκ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τήν ἀποστολικότητα καί τήν ἰδιαιτερότητα τῶν παραδόσεων τῶν παλαιφάτων Πατριαρχείων, τό δέ αὐτοκέφαλον τῶν μετά ταῦτα Ἐκκλησιῶν ἐκ τοῦ σεβασμοῦ τῆς πολιτισμικῆς ταυτότητος τῶν λαῶν, εἰς τό ὄλον σύστημα τῆς αὐτοκεφαλίας παρεσέφρησε κατά τοῦς νεωτέρους χρόνους, ἐκ κοσμικῶν ἐπιρροῶν, τό πνεῦμα τοῦ



ἔθνοφυλετισμοῦ, ἡ καί ἔτι χειρῶν, τοῦ πολιτειακοῦ κρατισμοῦ, εἰς τρόπον ὡστε θάσιν τῆς αὐτοκεφαλίας νά ἀποτελῆ πλέον τό ἐκάστοτε κοσμικόν κράτος, τοῦ ὀποῖου τά ὄρια, ὡς γνωστόν, δέν παραμένουν σταθερά, ἀλλ' ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς ἱστορικῆς συγκυρίας. Ἐφθάσαμεν οὕτως εἰς τήν ἀντίληψιν ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία ἀποτελεῖ ὀμοσπονδίαν ἐθνικῶν Ἐκκλησιῶν, αἱ ὀποῖαι οὐχί σπανίως δίδουν προτεραιότητα εἰς τά ἐθνικά συμφέροντα εἰς τὰς μεταξὺ ἀλλήλων σχέσεις. Πρὸ τῆς εἰκόνης ταύτης, ἡ ὀποία ἐνθυμίζει πῶς τήν ἐν Κορίνθῳ κατάστασιν, ὅτε ἐγγράφη ἡ Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος θά ἤρώτα: μεμέρισται ἡ Ὁρθοδοξία; Τό ἐρώτημα τοῦτο τίθεται ὑπό πολλῶν παρατηρητῶν τῶν Ὁρθοδόξων πραγμάτων εἰς τὰς ἡμέρας μας. [...]

Καλούμεθα, λοιπόν, προσφιλῆσται ἐν Κυρίῳ ἀδελφοί, νά συμβάλωμεν διά παντός μέσου εἰς τήν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὑπερβαίνοντες πάντα τοπικισμὸν ἢ ἔθνοφυλετικὸν πειρασμὸν ὡστε νά ἐνεργῶμεν ὡς ἐνιαία Ἐκκλησία, ὡς ἐν κανονικῶς συγκροτημένον σῶμα. Τοῦτο δέν εἶναι θεθαίως εὐχερές. Δέν διαθέτομεν, ὡς συνέβαινε κατά τήν Βυζαντινὴν περίοδον, πολιτειακὸν παράγοντα ἐγγυώμενον—ἡ ἐνίστε καί ἐπιβάλλοντα— τήν ἐνότητα ἡμῶν. Οὐδέ ἐπιτρέπει ἡ ἐκκλησιολογία ἡμῶν συγκεντρωτικὴν ἐξουσίαν δυναμένην νά ἐπιβάλλῃ ἄνωθεν τήν ἐνότητα. Ἡ ἐνότης ἡμῶν ἐναπόκειται εἰς τήν συνείδησιν ἡμῶν. Ἡ συναίσθησις τῆς ἀνάγκης καί τοῦ χρέους ἡμῶν, ὀπως ἀποτελῶμεν ἐν συγκεκριμένον κανονικῶς σῶμα, μίαν Ἐκκλησίαν, εἶναι ἱκανή νά διασφαλίσῃ τήν ἐνότητα ἡμῶν, ἄνευ οἰασθήτινος ἐξωθεν ἐπεμβάσεως.

Ὁ Πατριάρχης, τονίζοντας τόν «συντονιστικὸν ρόλο τοῦ Πατριαρχείου», προτείνει τήν ἐνεργοποίηση τῆς Διορθόδοξου Προπαρασκευαστικῆς Επιτροπῆς τοῦ 1993 γιά τήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί—πρόταση πού θά ἔχει ἀντιδράσεις— νά «ἐνισχυθῇ διά περαιτέρω Θεολογικῶν δυνάμεων ἡ πανορθόδοξος ἀποφασισθεῖσα συμμετοχή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τοῦς διεξαγομένους θεολογικοῦς διαλόγους μετά τῶν μὴ Ὁρθοδόξων».

Καταγγεῖλατε, Παναγιώτατε, τοὺς ἰσχυροῦς!

Εἶναι ἱστορικὴ ἡμέρα γιά εἰμᾶς τοὺς Κρήτες, π 16η Ὀκτωβρίου 2008. Ἐρχονται στο νησί μας ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος καί οἱ Προκαθήμενοι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἐρχονται νά ἐπισκεφθοῦν τοὺς τόπους ὀπου περπάτησε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καί ὁ μαθητῆς του Τίτος, πρῶτος Ἐπίσκοπος Κρήτης. Ἐρχονται νά τιμήσουν τὴν ἀγαπημένη θυγατέρα του Οἰκουμενικοῦ θρόνου, τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα μας, τὴν Κρήτη. Ἐρχονται νά δώσουν ξεχωριστὴ διάσπαση σὲ αὐτό πού ὀρισαν ὡς «ἔτος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου».

Εἶμαστε υπερήφανοι γιά τὴν Ἀποστολικὴ τοπικὴ μας Ἐκκλησία καί τοὺς Κρήτες ἱεράρχες μας. Πάντα εἶναι ἀφροσιωμένοι στον Οἰκουμενικὸν θρόνον, ἀλλὰ καί πάντα εὐλεύθερα ἐκφράζουν τὸ φρόνημα τοῦ κρητικοῦ λαοῦ, πού ἐνοχλεῖται με τὶς ἐξωθεν πιέσεις καί ἀνορθόδοξες παρεμβάσεις.

Εμεῖς ζοῦμε καί ἀγωνιζόμεστε γιά τὴν χαρὰ τῆς εὐλευθερίας, βασικὸ μῆνυμα τοῦ Εὐαγγελίου. Γελούμε, γλῆντοῦμε καί τραγουδοῦμε. Πονοῦμε, κλαίμε καί συμπάσχουμε σὲ καθημερινὰ μας προβλήματα. Κοινωνοῦμε, κληρικοὶ καί λαϊκοί, γιά τὴν τοπικὴ μας Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει ἐξουσία, ἀλλὰ διακονία. Ἀν καμμιά φορά τραυματίζεται ὁ συγχρωτισμὸς μας εἶναι πλὴνῆ πού μας πονά καί δὲν μας ταιριάζει.

Αὐτὸς ὁ λαός, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, θά σας υποδεχθοῦν Παναγιώτατε. Οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν μας θά πηχσοῦν χαρμόσυνα. Εμεῖς θά βγοῦμε σὲ τοὺς δρόμους. Ἐμεῖς θά χειροκροτήσομε καί θά ζητωκραυγῶσομε. Εἶναι γιά μας μεγάλη τιμὴ καί εὐλογία νά δοῦμε κοντὰ μας τὸν πνευματικὸν πῆγῆ καί τοὺς προκαθημένους τῆς Ὁρθοδοξίας.

Παναγιώτατε, Εμεῖς οἱ Κρήτες, σὲ αὐτοὺς πού ἀγαποῦμε ἔμε με κάθε εἰλικρινεία αὐτό πού σκεφτόμαστε, αὐτό πού βασανίζει τὸ

μασ πού καί πονεῖ τὴν καρδιά μας.

Πονοῦμε καί υποφέρομε, Παναγιώτατε, γιά τὸ σημερινὸ μεταβαλλόμενον κόσμον πού πάντα ἐρχονται ἀνω-κάτω. Συνεχῶς γκρεμίζονται οἱ πνευματικῆς καί οικονομικῆς σταθερές τῶν ἀνθρώπων. Παντοῦ πόλεμοι, ταραχές, ἐγκλήματα, πείνα, ἐκμετάλλευση καί ἀδικίες. Ὤκεανοὶ τὰ δάκρυα τῶν παραγκωνισμένων, περιφρονημένων καί βασανισμένων ἀνθρώπων.

Οἱ Καθοῖ Λιμένες πού θά πάτε, Παναγιώτατε, εἶναι σταθμὸς πόνων καί ταλαιπωριῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Εἶναι τόπος ἀναφορᾶς τῆς ἀποστολικῆς πορείας καί δράσης του σπὴν Οἰκουμένη, γιά τὴν διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου καί τὴν ἀλλαγὴν τοῦ κόσμου. Γιά τὸ ξημέρωμα τοῦ καινοῦργίου κόσμου, πού ἐνοχλεῖται π ζωὴ καί τὸ ἔργο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀπὸ τοὺς Καθοῖ Λιμένες τῆς Κρήτης, με κοινὴ ἀπόφαση καί τῶν Προκαθημένων τῆς Ὁρθοδοξίας, καταγγεῖλατε, Παναγιώτατε, τοὺς «ἰσχυροῦς», πού χωρὶς ἔλεος διαφεντεύουν τοὺς λαοὺς! Στείλιτε μῆνυμα ἀφῆνισης καί ἐπαγρύπνησης, εἰρηνικῆς σπουδῆς πονεμένων καί ἀπεηλισμένων ἀνθρώπων! Μπεῖτε μπροστὰ με τοὺς ὀρθόδοξους Προκαθημένους καί παρηγορήστε τοὺς ἀνήμπορους! Ζωτανέψετε τὴν ἐλπίδα τοῦ καινοῦργίου κόσμου.

Οἱ ἐργάτες τῆς Ἐκκλησίας ἀσξεκινήσουν ἀπὸ τοὺς δρόμους, τὰ πεζοδρόμια τὶς ἀγορῆς καί πτωχογειτονιές. Ἐκεῖ γίνονται οἱ ζιμῶσεις, οἱ ἀλλαγῆς καί ἀνατροπές.

Μόνον ἔτσι, Παναγιώτατε καί Ἅγιοι Προκαθήμενοι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τὸ πέρασμά σας ἀπὸ τὴν Κρήτη δὲν θά εἶναι μόνον προσκύνημα-πανηγύρι ἀλλὰ καί ζωντανέμα ἐλπίδας γιά καλύτερον κόσμον.

Κώστας Χαρ. Νεονάκης

Πρ. Παγκρήτιου Συνδ. Θεολόγων, Ἐπίτ. Σχολικῶς Σύμβουλος

Ενημέρωση γιά Βατοπέδι

Ενημέρωση γιά τὸ θέμα τοῦ Βατοπεδίου ζητᾶ ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος με ἐπιστολὴν πού πρὸς τὴν Ἱερά Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

«Ἡ Ἱερά Μονὴ δὲν ἔχει συμμετοχὴ σὲ καμμιά παράνομη συναλλαγὴ ἢ παράνομη πράξη», ἀναφέρει τὸ σχετικὸ ἀνακοινωθέν τῆς

Μονῆς. «Ἡ κυριότητα τῆς Μονῆς ἐπὶ τῆς λίμνης Βιστωνίδας καί τῶν παραλίμνιων ἐκτάσεων καί νησιῶν αὐτῆς εἶναι ἀδιαμφισβήτητη καί νομικὰ πλήρως τεκμηριωμένη», ἀναφέρει ἡ ἀνακοίνωση τῆς μονῆς Βατοπεδίου, π ὀποία ἐκδόθηκε τὴν Τρίτη 7/10.

Τα λεφτά δὲν εἶναι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου

Ἀναπνηρικά ἀμαξίδια γιά τὴν ἄσθενη ἡλικία τοῦ ἀρχιεπισκόπου εἰδικὸ Σχολεῖο στο Αἰγάλεω, γιά παιδιὰ με κινητικὰ προβλήματα, δώρησε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος, κατὰ τὸν ἀγιασμό τοῦ σχολεῖοῦ στίς 8 Ὀκτωβρίου, παρουσία τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας Ἐυριπίδης Στυλιανίδου.



Σὲ δηλώσεις του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τόνισε: «Ἡ Ἐκκλησία πάντοτε—ὄσο μποροῦσε, ὄσο μπορεῖ καί ὄσο θά μπορεῖ—, θά σταθεῖ πλὴι στους ἀνθρώπους πού υποφέρουν καί ἰδιαίτερα σὲ αὐτὴ τὴν τάξη τῶν παιδιῶν, πού

χρειάζεται βοήθεια. Τα λεφτά πού διετέθησαν σήμερα δὲν εἶναι οὔτε τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, οὔτε ἀλλοῦ φορέως, ἀλλὰ τὰ λεφτά τοῦ λαοῦ, τὰ ὀποῖα τὰ ρίχνει στο παγκάρι, ἀνάβοντας ἐνα κερὰκι. Αὐτὰ τὰ ἀμαξίδια εἶναι χρήματα ἀπὸ τὰ παγκάρια ὀρισμένων

ναῶν καί γίνονται καρπὸς ἀγάπης».

Ἀπὸ τὴν πλευρὰ του, ὁ ὑπουργὸς Παιδείας κ. Στυλιανίδης δήλωσε ὅτι «μια κοινωνία πού δὲν ἐνδιαφέρεται γιά τὰ παιδιὰ με ἀναπνηρία εἶναι καί ἡ ἰδία ἀνάπνηρ».

Πνευματικὸ Κέντρο σὲ τὴν Κρήτη

Τὸ Πνευματικὸ Κέντρο τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Πόρου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κρήτης, πού λειτουργεῖ ἀπὸ τὸ ἔτος 1998, ἀποτελεῖ γιά τὰ παιδιὰ καί τοὺς νέους μὴ ὀσαση χαρὰς, φιλίας, δημιουργίας, γνώσης καί αἰσιοδοξίας σὲ τὴν δύσκολη ἐποχὴ μας. Στους ἀνετους καί πολιτισμένους κῶρους τοῦ τὰ παιδιὰ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι μποροῦν νά παίξουν καί νά κάνουν καινοῦργιους φίλους, ἔχουν καί τὴ δυνατότητα, ἀνάλογα με τὰ ταλέντα τους, νά ασχοληθοῦν καί με ποικίλες δραστηριότητες.

Στὸ Πνευματικὸ αὐτὸ Κέντρο λειτουργοῦν τὰ παρακάτω Τμήματα:

Μουσικῆς, Θεατρικῆς Ἐκφρασης, Ζωγραφικῆς, Ξυλογλυπτικῆς, Πληροφορικῆς, Παραδοσιακῶν Χορῶν, Ἀγιογραφίας, Κεντήματος, ὀπως ἐπίσης καί Σκακιστικὸ Τμήμα.

Στὸ Πνευματικὸ Κέντρο λειτουργεῖ τμήμα Κατηχητικοῦ Σχολεῖοῦ γιά παιδιὰ Γ', Δ', Ε' καί ΣΤ' Δημοτικοῦ, καθῶς καί τμήμα Νεανικῶν Συνάξεων γιά παιδιὰ Γυμνασίου καί Λυκείου. Ὅλα τὰ προγράμματα τοῦ Κέντρου παρέχονται δωρεάν.

Πληροφορίες σὲ τὴλ.:

2810-343654

2810-245171

2810-229044



Από τον κρατικό παρεμβατισμό στον ανθρωποκτόνο νεοφιλελευθερισμό



του Ηρακλή Κανακάκη

Ο καπιταλισμός, για να επιβιώσει, περνά από αναπαλαιώσεις, μεταμφιέσεις και μεταλλάξεις. Μόνον έτσι υπερβαίνει δυσλειτουργίες και εμπλοκές στην αναπαραγωγή του και εξαπατά τα θύματά του.

Η κρίση του 1929 και το κεύσινανό μοντέλο

Όταν ξέσπασε η κρίση του 1929, που εκδηλώθηκε με πτώση του παγκόσμιου εμπορίου και των διεθνών ανταλλαγών, με γενικευμένη άνοδο της ανεργίας και βραδύτητα πολιτική κρίση, η σωτηρία αναζητήθηκε στο κεύσινανό σχήμα.

Το κεύσινανό μοντέλο έθετε δύο όρους για την επιτυχία του.

Ο πρώτος όρος ήταν οι πρώτες ύλες και δη η ενέργεια να διατηρούνται σε σταθερά χαμηλές τιμές. Άρα ο τρίτος κόσμος να είναι υποταγμένος και εξαρτημένος, για να μπορούν οι μητροπόλεις να έχουν φθηνές πρώτες ύλες.

Ο δεύτερος όρος ήταν η άνοδος του κόστους εργασίας, δηλαδή των εργατικών αμοιβών, να μην ξεπερνά το ποσοστό της παραγωγικότητας.

Η κεύσινανή συνταγή, σε συνδυασμό με το γεγονός του διπολισμού και της ιδεολογικής αντιπαλότητας καπιταλισμού και κομμουνισμού οδήγησαν σε μια ήπια εκδοχή του καπιταλισμού. Αυτό σήμαινε υψηλούς και αδιατάρακτους ρυθμούς οικονομικής ανάπτυξης υπό συνθήκες πλήρους απασχόλησης και συνεχή αύξηση της κοινωνικής παραγωγικότητας, που τροφοδοτούσε με κοινωνικά δίκαιο τρόπο την αύξηση κερδών και μισθών.

Οι λαοί των δυτικών κοινωνιών κατέκτησαν, μέσα από κοινωνικούς αγώνες και πολιτικές συγκρούσεις αλληλά και μέσα από πολιτικές αναδιανομές του εισοδήματος, που επέβαλε η κεύσινανή λογική παρεμβατικής διαχείρισης της οικονομίας:

1. ανθρώπινες εργασιακές σχέσεις και ικανοποιητικούς μισθούς,
2. αίσθημα οικονομικής σταθερότητας, κοινωνικής ασφάλειας και παροχές πρόνοιας, χωρίς να λείπουν και οι απαράδεκτες ησυχίες κοινωνικής αδικίας, ανισότητας και φτώχειας.

Η κρίση του κεύσινανού μοντέλου και η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση

Μέχρι τις αρχές της δεκα-



ετίας του 1970 τα πράγματα πήγαιναν καλά. Όπου το σύστημα παρουσίασε σοβαρή εμπλοκή: αύξηση της τιμής των πρώτων υλών και δη του πετρελαίου, που υπερτριπλασιάστηκε, σοβαρή πτώση των κερδών, στάσιμο πληθωρισμό (ανεργία με υψηλό ποσοστό πληθωρισμού).

Οι νέοι σωτήρες που προβλήθηκαν — κορυφαίοι θεωρητικοί του νεοφιλελευθερισμού, που από τις σημερινές εξελίξεις κρινόμενοι αποδείχθηκαν χαρμαφάνδες και μαθητευόμενοι μάγοι — πρότειναν ως έξοδο από την κρίση τον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό. Τελικά επιβλήθηκε από:

— Διεθνείς οργανισμούς, όπως: Παγκόσμια Τράπεζα, Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου, Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης.

— Πολιτικά ανδρείκελα και

— Ένα εκτεταμένο δίκτυο μεγαλοδημοσιογράφων, εκδοτικών συγκροτημάτων, καναλαρχών, επισημονικών εταιρειών και ιδρυμάτων, που είχαν ληϊτουργήσει ως δεξαμενές

παραγωγής και διάδοσης της νεοφιλελεύθερης σκέψης.

Έτσι, φθάσαμε στον σημερινό υπαρκτό καπιταλισμό του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου και των ανεξέλεγκτων αγορών, που είναι ένα σύστημα καταφανώς ολοκληρωτικό, αφού αμφισβητεί το δικαίωμα στη ζωή και την αξιοπρέπεια· καταλύει δημοκρατικές αξίες και πολιτικές ελευθερίες· αποδομεί εθνικές οικονομίες και κράτη περιέρχονται σε κατάσταση πτώχευσης σε χρόνους ρεκόρ· δημιουργεί

Ίδιωτική πρωτοβουλία και δημόσι



του Θανάση Κουρταλίδη

Τό ατομικό και τό κοινό, τό ιδιωτικό και τό δημόσιο και οί έννοιες του ύπουργού και του λειτουργού έχουν τήν περιπέτειά τους στην κοινωνική μας ιστορία και τήν πολιτική γλώσσα του τόπου. Άνάλογη περιπέτεια έχουν και ή ατομική πρωτοβουλία και ή δημιουργικότητα στό λόγο των πολιτικών μας.

Άπό τήν άριστοκρατική στή δημοκρατική αντίληψη

Στόν άρχαίο έλληνικό κόσμο, στην άρχή έπικρατούσε ή όλιγαρχική-άριστοκρατική όργάνωση των πόλεων-κρατών. Διακρίνονταν οί ίσχυροι των μεγάλων γενών (βασιλείς, ήρωες, γενναίοι πολέμαρχοι), πού ξεχώριζαν από τό λαό. Αύτοί άποφασίζουν, αύτοί άναλαμβάνουν πολέμους, αύτοί άναδεικνύονται νικητές ή προστάτες του λαού.

Ίδανικό της άριστοκρατικής κοινωνίας ήταν τό «Αίέν άριστεύειν και ύπείροχον έμμεναι άλλων» (ΟΜΗΡΟΣ: Πάντα έμείς, πρώτοι και άνώτεροι από τους άλλους).

Τά ίσχυρά ήγεμονικά άτομα «πρώτα βούλονται», αύτά μόνο παίρνουν τίς μεγάλες «πρωτοβουλίες» ή έκμεταλλεύονται τό κράτος.

Βέβαια, ή προϊστρία άναφέρει και εύεργέτες των ανθρώπων με δημιουργικές πρωτοβουλίες, όπως ό Προμηθέας, ό Ήρακλής, ό Ίάσωνας και ό Δαίδαλος.

Άμεση δημοκρατία

Στους κλασσικούς όμως χρόνους, κυρίως στην Άθήνα, δημιουργήθηκε ή δημοκρατία των έλεύθερων πολιτών (όχι των δούλων) μετά από μακρές πολιτικές και οικονομικές εξελίξεις.

Πολιτικοί της εποχής και φιλόσοφοι καταξιώνουν όλους τους πολίτες και όχι μόνο τους δυνατούς ή πλούσιους. Όλοι οί ώρμηοί άνδρες μπορούν να συμμετέχουν ισότιμα στα κοινά (δημόσια πράγματα), να ψηφίζουν, να άποφασίζουν, να διοικούν και να δικάζουν, προσφέροντας έτσι υπεύθυνα στην προαγωγή και τήν τιμή της πόλεως.

Ή πρωτοβουλία και ή

άποφασιστικότητα γίνονται δώρα και των πολλών. Όμως, κάθε άτομο δέν αφήνεται άσύδοτο στην οικονομική του έπιχειρηματικότητα, για να πλουτίσει υπέρμετρα εις βάρος των άλλων ή να άδιαφορεί για τίς κοινωνικές άνάγκες. Στην άμεση δημοκρατία, οί πολίτες άποφασίζουν με διάλογο στην Έκκλησία του Δήμου για τά κοινά τους συμφέροντα. Αύτοί είναι τό κράτος. Κράτος δέν είναι κάποια άνεξέλεγκτη δύναμη των όλίγων όρατών ή άοράτων έξουσιαστών. Ή πλειοψηφία των πολιτών (Δημοκρατία) όρίζει τρόπους και ή πολιτική παιδεία προβάλλει ιστορικά παραδείγματα και όράματα καλύτερης κοινωνίας, ώστε ή δημιουργικότητα των πολιτών και τά κίνητρα δράσης να μην είναι μόνο ή αυθαίρετη ατομική άπόλαυση και έκφραση, αλλά και ή συνεργασία και ή διαλεκτική άλληλεπίδραση με τους άλλους συμπολίτες. Έτσι, και οί πλούσιοι παραγωγό αγαθών έμπνέονταν από φιλότιμο ή παρακινούνταν από τήν κοινωνική ήθική και τους νόμους (με τό ένδεχόμενο άνταλλαγής περιουσιών) να άναλαμβάνουν μεγάλα κοινωνικά έργα δωρεάν (λειτουργίες) για τήν εύεργεσία του λαού και τήν ενίσχυση της πατρίδος (τριηραρχία, θεωρία, δραματικοί άγώνες κ.ά.). Ή δημιουργικότητα του πολίτη, έτσι, δέν στοχεύει μόνο στό ατομικό κέρδος, αλλά γίνεται άφορμή για κοινωνική προσφορά. Ό «δημόσιος λειτουργός» εύεργετεί τους πολίτες και τιμάται από αυτούς, χωρίς να γίνεται κρατικός καταπιεστής και «ύπουργός έκμετάλλευσης του δημόσιου συμφέροντος.

Οί προοδευτικοί πολιτικοί και διαφωτιστές της εποχής θεωρούσαν τους φανατικούς θρησκευτές του ιδιωτικού συμφέροντος, όχι καταξιωμένους, «έντιμους και νόμιμους», όπως σήμερα, πολίτες αλλά άνόητους και άχρειους ιδιώτες, ώστε ιδιωτεία να σημαίνει στενοκεφαλία και κακοήθεια. Καί τούτο, γιατί πίστευαν ότι προέχει τό κοινό συμφέρον της πόλεως-πατρίδας. Ή πόλη, όπως και ή Έκκλησία των χριστιανών, ήταν σαν τό πλοίο, πού με αυτό ταξιδεύουμε, για να σωθούμε και, αν βυθιστεί από τήν άδιαφορία ή τήν άλαζονεία μας, τότε κάθε πολίτης χωριστά μπορεί να χάσει και πλούτο και έλευθερία και ίσως τή ζωή του, τή σωτηρία του.

Κοινοβουλευτική δημοκρατία ή κεφαλαιοκρατική ιδιωτεία

Ή κοινοβουλευτική μας δημοκρατία όμως, κυρίως μετά τό 1989, ταξιδεύει σχεδόν άκυβέρνηση, «χωρίς ηγδάλιο και χωρίς πυξίδα», στα νεοφιλελεύθερα θολά νερά της άναρχης οικονομίας-άγοράς με θρασεμένα τά κίνητρα του ατομικού κέρδους. Τό τραγικό μάλιστα γεγονός, είναι ότι οί κάτοχοι της έξουσίας, διαγκονίζονται να σκυλεύουν τον δημόσιο πλούτο, να περιορίσουν τό Κράτος Πρόνοιας και να άναδειχθούν όχι ύπουργοί-διάκονοι του λαού, αλλά κάπηλοι και καταπατητές της δημόσιας περιουσίας, άφού δόγμα τους έγιναν οί ιδιωτικοποιήσεις-αποκρατικοποιήσεις. Άποθαρρύνουν όσους διαχειρίζονται τά δημόσια πράγματα με έντιμότητα και προβάλλουν όσους κερ-

ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ

Η Χριστιανική Δημοκρατία και η εφημερίδα Χριστιανική διοργανώνουν στις 20 και 21 Νοεμβρίου 2008, από 17.00 μέχρι 21.30, Συνδιάσκεψη με γενικό θέμα:

Ευρωπαϊκή Συνθήκη, πολιτικοοικονομικές εξελίξεις στην Ευρωπαϊκή Ένωση και προβλήματα του ελληνικού λαού. Θα γίνουν εισηγήσεις και παρεμβάσεις σε 15 επιμέρους θέματα και θα αναπτυχθεί ουσιαστικός διάλογος. Οι εργασίες της Συνδιάσκεψης, στην οποία θα συμμετάσχουν πανεπιστημιακοί καθηγητές και άλλοι ειδικοί επιστήμονες, θα διεξαχθούν στην αίθουσα της Ελληνοβρετανικής (Εκπαιδευτικής και αναπτυξιακής) εταιρείας, Ρεθύμνου 1 - 2 Αθήνα (παραπλεύρως του Αρχαιολογικού Μουσείου και του Υπουργείου Πολιτισμού).

Το πλήρες πρόγραμμα θα δημοσιευθεί στο επόμενο φύλλο της Χριστιανικής.

«Υπουργικές δηλώσεις στο συμφέρον»



δίζουν άσυστολα στις ιδιωτικές επιχειρήσεις.

‘Ακούμε «δημόσιους λειτουργούς» να λένε σε εκδηλώσεις, οργανωμένες από εφημερίδες ή επιχειρηματικούς κύκλους, ότι «ή δημιουργικότητα των νέων μπορεί να εκδηλωθεί μόνο με την ιδιωτική πρωτοβουλία» (ύπουργός κ. Φώλιας, Σεπτέμβριος 2008), ή ότι «πρέπει να συνεχιστούν οι μεταρρυθμίσεις και να επεκταθούν οι ιδιωτικοποιήσεις», όπως και «λιγότερο κράτος και ενίσχυση της ελεύθερης-άνοθευτης αγοράς». Και έτσι φθάσαμε σε αχαλίνωτες, ανεξέλεγκτες οικονομικές δραστηριότητες ιδιωτών εις θάρος του κοινωνικού συνόλου και χωρίς εποπτεία μιας Δημόσιας Αρχής, αφού αυτή επέλεξε ως δόγμα τό ιδιωτικό συμφέρον, που τό πρακτορεύει.

Οι ύπουργοί της Κυβέρνησης, με σημαία τή φιλελευθεροποίηση αντιδιαστέλλουν τή δημιουργικότητα και τή δημόσια λειτουργία και μέ όλιγον θράσος είναι σάν να όμολογούν άπερίφραστα: «‘Εμείς, στό Δημόσιο, ως ύπουργοί δέν επιδεικνύουμε δημιουργικότητα και άδυνατοΰμε να ύπηρετήσουμε έπαρκώς τό δημόσιο συμφέρον. Γι’ αυτό προβάλλουμε μόνο τήν ιδιωτική πρωτοβουλία και από τή θέση μας άποθαρούμε να άφοσιωθεί κανείς μέ ζήλο και άνιδιοτέλεια στη διοίκηση των δημόσιων

επιχειρήσεων». Γι’ αυτό μάς βομβαρδίζουν κάθε τόσο μέ έντυπωσιακούς λόγους και διακηρύττουν ύπουργοί, όπως ό κ. Παυλόπουλος, ότι «τό δημόσιο είναι ό μεγάλος άσθενής». Τί έννοούν όμως ακριβώς; Όμολογούν άυτοκριτικά, ότι ως εκπρόσωποι του Δημοσίου είναι άκατάλληλοι να έξυγιάνουν τή δημόσια διοίκηση; Τί κάνουν γι’ αυτήν τήν... άσθένεια του Δημοσίου; Τήν επκαλούνται ως άλλοθι; ‘Η πιστεύουν ότι «τό Δημόσιο, ό μεγάλος άσθενής», είναι άθεράπευτος και γι’ αυτό επέλεξαν να ύποστηρίζουν τίς ιδιωτικές επιχειρήσεις; Νά μάς τό πουν καθαρά.

Και γιατί παραμένουν στη θέση τους; Μήπως γιά να έκμεταλλευθούν τή δημόσια γραφειοκρατία και άκόμη και τή νομοθετική έξουσία, μέ στόχο να ένισχύσουν τό ιδιωτικό κέρδος των όλίγων και να ξεπουλήσουν τό δημόσιο πλούτο στά ιδιωτικά συμφέροντα φίλων τους; ‘Εξ άλλου, πολλοί θρίσκουν τόν τρόπο οι ίδιοι ή μέσω συγγενών να συμμετέχουν σε κερδοφόρες ιδιωτικές επιχειρήσεις, άξιοποιώντας στό έπακρο τήν αύγλη τής έξουσίας τους.

‘Η κρίση της ντροπής

‘Ετσι, μέ τήν άδιαφορία ή συμπαιγνία των ύπουργών και των διευθυντών των δημόσιων επιχειρήσεων, μέ τά ύψηλά bonus και μέ τήν

άδυσία των διευθυντικών στελεχών των τραπεζών (κράτος έν κράτει), που άμείβονται ύπέρογκα ή πειραματίζονται άνεύθυνα μέ τά χρήματα των καταθετών και του Δημοσίου, προκαλείται ή οικονομική κρίση και έπαπειλούνται πτωχεύσεις, άπολύσεις, μείωση του εισοδήματος των εργαζομένων, ώστε να έπιδεινώνεται ή κοινωνική άνισότητα.

‘Εμείς πληροφορούμαστε κάθε φορά, από τίς έκθέσεις των τραπεζών και των ιδιωτικών επιχειρήσεων, τά μεγάλα κέρδη από τόν έτήσιο κύκλο των δραστηριοτήτων τους και «πειστήκαμε» ότι οι μετοχές τους στό Χρηματιστήριο ήταν «όιγουρες» και κερδοφόρες και άξιζε να τίς αγοράσουμε. Τώρα όμως μέ τήν κρίση, δέν μπορούμε να έξηγήσουμε πού πήγαν τά κέρδη, ποιοί τά καρπώθηκαν και γιατί πρέπει τό Δημόσιο, ό λαός, να πληρώσει και να ένισχύσει τίς τράπεζες.

Δέν ύπάρχει άλλη έξήγηση; ‘Υπάρχει διπλό παιχνίδι και τά μεγάλα κέρδη, τά ιδιοποιούνται οι λίγοι εις θάρος των πολλών, ένω τίς προκαλούμενες κρίσεις και ζημιές, τίς φορτώνουν στους πολλούς, γιά να μη πληρώσουν οι λίγοι, οι ίδιοι άσύδοτοι έκμεταλλευτές.

‘Ιδού ή άπογύμνωση του κεφαλαιοκρατικού Φιλελευθρισμού!

Είναι ή ώρα τής καταδίκης...

‘Ενα όνειρο που γκρεμίστηκε



του
Κωνσταντίνου
Μπλάθρα

Η Αμερική είναι το σπέρνο και —ξέρω ότι πολλοί έχουν αντίρρηση— ωραιότερο παιδί της ευρωπαϊκής Αναγέννησης και του Διαφωτισμού. Είναι το σύγχρονο γέννημα θρησκευτικών, φιλοσοφικών, ανθρωπολογικών και κοινωνικών ζυμώσεων, οι οποίες ξεκίνησαν με το χτίσιμο του Αγίου Πέτρου στη Ρώμη, τη διαμαρτυρία της Μεταρρύθμισης, την παπική Αντιμεταρρύθμιση, τους θρησκευτικούς πολέμους, τη Γαλλική Επανάσταση, τον ανταγωνισμό των ευρωπαϊκών δυνάμεων για την παγκόσμια κυριαρχία και τέλος, τους δύο παγκόσμιους πολέμους.

Μέσα από αυτές τις ωδίνες γεννήθηκε η Αμερική, κυρίως σαν όραμα: μια ειρηνική και πλούσια χώρα, πέρα από τον ωκεανό, με ελευθερία και δημοκρατία. Αυτή η ουτοπία μιας μακάριας ζωής, ενός παραδείσου επί της γης, οδήγησε εκατομμύρια μετανάστες από όλο τον κόσμο, αλλά κυρίως από την Ευρώπη —για τους Αφρικανούς δεν μιλάμε— στη μεταφορά τους ήταν ακούσια— στην αναζήτηση αυτής της ουτοπίας, που στην κοινή γλώσσα ονομάστηκε «αμερικανικό όνειρο».

Δεν χρειάζεται, νομίζω, να πω ότι τα όνειρα είναι συνήθως απατηλά. Κρύβουν την πραγματικότητα και την αληθινή Ιστορία, που αυτή μόνη μπορεί να παράξει—δί’ αιμάτων και οδυνών πολλών πάντοτε— δικαιοσύνη και ειρήνη. Ας μη μακρύνουμε, όμως, τόσο τις σκέψεις μας. Αρκεί ε-

δω να πούμε ότι το αμερικανικό όνειρο στηρίχθηκε κυρίως στο χρήμα. Με το χρήμα αγοράζεις την ελευθερία σου και το άσυλο του ιδιωτικού σου παραδείσου. Κάθε δικώκμενος και κυνηγημένος, είτε από την πείνα, είτε από τις περιστάσεις, ονειρευόταν κάποτε να περάσει τον Ατλαντικό. Εκεί, στη νέα χώρα, πέραν της μυθικής Ατλαντίδας, του αρκούσε να ασχοληθεί «με τη δουλειά του» και το χρήμα. Με τα δολάρια δεν έτρωγε μόνο ψωμί, αλλά αγοράζε και την ψυχία του, την ασφάλειά του, το σεβα-

σμό, την ισοπολιτεία (του χρήματος κυρίως), κέρδιζε, κατά το δη λεγομενον, την ελευθερία του.

Γι’ αυτό και δεν είναι μικρό πράγμα, ούτε η 11η του Σεπτεμβρίου του 2001, μηδέ ο Σεπτέμβριος του 2008. Το πρώτο που πληγώθηκε ήταν το αίσθημα της ειρήνης και της ασφάλειας σε μια χώρα, που δεν γνώρισε τον πόλεμο από το 1865, όταν τελείωσε ο αμερικανικός εμφύλιος. Τώρα, γκρεμίζεται το ισχυρότερο θεμέλιο αυτής της Ουτοπίας, που δεν είναι κυρίως το δολάριο, αλλά η σχεδόν μεταφυσική πίστη ότι το κέρδος μπορεί να ρυθμίσει όχι μόνο την αγορά, αλλά και να εξασφαλίσει την ελευθερία! Εξ ου και ο «φονταμενταλισμός της αγοράς», όπως τον ονομάζει ο —κατ’ ε-ξοχήν ιδίως της— Τζορτζ Σόρος, στο καινούργιο του βιβλίο (βλ. εφ. «Το Βήμα», 5/11).

«Οι ιδέες αποτελούν μία από τις κύριες εξαγωγές μας (των ΗΠΑ)», γράφει ο έτερος προπαγανδιστής της Ουτοπίας και του τέλους της Ιστορίας, ο Φράνσις Φουκουγιάμα (εφ. «Το Βήμα», 12/11). «Η πρώτη», συνεχίζει ο Φουκουγιάμα, περιγράφοντας τις δύο μείζονες αμερικανικές ιδέες του τέλους του 20ού αιώνα, «είναι μια ορισμένη αντίληψη για τον καπιταλισμό», εννοώντας τον άκρατο φιλελευθερισμό, για το θάνατο του οποίου—όποιο πραγματικό— θρηνολογεί ο δικός μας Α. Ανδριανόπουλος (βλ. σχετικά στα «9 μορφές» της «Χ»).

«Η δεύτερη μεγάλη ιδέα ήταν ότι, γινόμενη η Αμερική πρωταθλήτρια της φιλελεύθερης δημοκρατίας στον κόσμο, θα χάραζε τον καλύτερο δρόμο προς μια ανθηρή και πιο ανοιχτή διεθνή τάξη πραγμάτων». Ευτυχώς όμως, που το τέλος δεν ήταν όπως το οραματίστηκαν οι Αμερικανοί, λάτρεις άλλωστε της παραφιλογογίας του 666 και του αποκαλυπτικού τέλους. Εκείνο που τελειώνει ίσως, είναι η Αναγεννησιακή και Διαφωτιστική πίστη ότι ο άνθρωπος είναι μόνος του, αυτόνομος και αυτοδύναμος. Εκείνο που τελειώνει είναι η ψευδαισθηση ότι το χρήμα αγοράζει τα πάντα. Εκείνο που τελειώνει, επίσης, είναι η χιμαιρική ιδέα ότι η ανάπτυξη, ο σέναος πλουτισμός, μπορεί να εί-

να μια γραμμή που δεν τελειώνει πουθενά.

Με την κατάρρευση του χρήματος —γιατί αυτό ζούμε βδομάδες τώρα— θα αρχίσει να φαίνεται το αληθινό του κόστος. Γιατί, οι έμποροι τουλάχιστον θα πρέπει να το ξέρουν καλά, πίσω από το κέρδος υπάρχει πάντοτε το κόστος. Ακόμα και όταν ισοσκελίζεται ή υπερκαλύπτεται από την καλιζούσα κερδοφορία. Και το κόστος δεν είναι μόνο σε χρήμα. Ανθρώπινο κρέας αλέθει το κέρδος, μα κύρια αλέθει την ψυχή μας. Το πρώτο που πουλάς είναι το τομάρι σου: «Αν η μοναδική βάση ενός οικονομικού καθεστώτος είναι το δέλεαρ του κέρδους, τότε αυτό οδηγεί σε έναν σκληρό ανταγωνισμό και σε μια εγωιστική φιλοδοξία, που εξωθούν τους ανθρώπους να ενδιαφέρονται περισσότερο για τα μέσα της ζωής, παρά για την ίδια τη ζωή».

Αυτά τα είπε ένας αληθινός ανειροπόλος, ο αιδεσιμώτατος Μάρτιν Λουθερ Κινγκ. Και για να μη φανεί ότι εκθρεύομαι τους Αμερικανούς με αυτά που γράφω θα τελειώσω με τα λόγια του δόκτωρος Κινγκ, ο οποίος λέει απευθυνόμενος στην Αμερική: «Με την επιστημονική σου μεγαλοφύα έκανες τον κόσμο μια γειτονιά, δεν χρησιμοποίησες όμως την πνευματική και ηθική σου ευφυία, για να τον κάνεις και μια αδελφότητα.» Και λίγο πιο κάτω, στην «Επιστολή Παύλου στους Αμερικανούς», λέει προφητικά: «Αλλά, Αμερικανοί, υπάρχει κίνδυνος να χρησιμοποιήσετε κακώς την κεφαλαιοκρατία σας. Τονίζω πάντα πως η αξία του χρήματος είναι η γίγνη πολλών συμφορών...».

Ο αιδεσιμώτατος Κινγκ δολοφονήθηκε στις 4 Απρίλη του 1968, τότε που ο κόσμος γνώριζε την τελευταία μεγάλη, την πρώτη παγκόσμια, επανάσταση. Σήμερα, οι Αμερικανοί και ο κόσμος δεν αποκλείεται να θυμηθούν τα λόγια του. Αν και μαύρο Πρόεδρο μπορεί να δούμε, αλλά την Αμερική έτσι όπως την είδαμε στα μάτια εκείνου του πύρινου μαύρου πάστορα, που έμεινε στην Ιστορία με τη φράση: «I have a dream» («Έχω ένα όνειρο»), που την ξεστόμισε μπροστά στις πύλες του Αμερικανικού Καπιτωλίου, μάλλον δεν θα τη δούμε ποτέ ξανά!



των Ι. Αγγελόπουλου και Γ. Παπαδόπουλου, θεολόγων

Πληροφορηθήκαμε από τα Μέσα Ενημέρωσης για τη νέα εγκύκλιο του υπουργείου Παιδείας σχετικά με τη διδασκαλία των μαθητών στο μάθημα των θρησκευτικών. Έκκληση μας προξένησε και η απόφαση της πολιτικής ηγεσίας του Υπουργείου και το σκεπτικό της εγκυκλίου. Γι' αυτό θέλουμε να καταγράψουμε κάποιες σκέψεις επί του θέματος:

❶ Πάγια θέση του Υπουργείου Παιδείας ήταν η απαλλογία από το μάθημα των θρησκευτικών να ισχύει για τους μαθητές που ήταν αλλοθρησκοί και αλλόδοξοι. Αυτό ίσχυε μέχρι σήμερα με βάση την εγκύκλιο του ΥΠΕΠΘ (61723/Γ2/ 13.6.2002), γνωστή ως «εγκύκλιο Γκεσουίτη» (ήταν ο αρμόδιος υφυπουργός τότε). Σύμφωνα με αυτή, μαθητές αλλόδοξοι ή αλλοθρησκοί και όχι μόνο, πάντοτε με αίτησή τους και όχι αυτεπάγγελτα, είχαν δικαίωμα απαλλαγής από το μάθημα των θρησκευτικών. Η εμπειρία πολλών συναδέλφων μας από τα σχολεία μάς βεβαιώνει ότι πολλοί αλλοθρησκοί ή αλλόδοξοι ή και άθεοι, κατά δήλωσή τους, μαθητές παρακολουθούσαν το μάθημα των θρησκευτικών και συμμετείχαν ενεργώς και με ενδιαφέρον σε αυτό, χωρίς να κάνουν χρήση αυτού του δικαιώματος της απαλλαγής. Τι εξυπηρετεί, λοιπόν, η νέα εγκύκλιος;

Γνωμοδότηση Στε

❷ Σε παλαιότερη γνωμο-

Χωρίς σοβαρή σκέψη η εγκύκλιος



δοτική πρόταση του Συμβουλίου της Επικρατείας επί Σχεδίου Προεδρικού Διατάγματος για το διορισμό και ετεροδόξων δασκάλων στα δημοτικά σχολεία¹ αναφερόταν ότι, εάν το μάθημα των θρησκευτικών είχε θρησκευτικό χαρακτήρα, δεν θα μπορούσαν να τύχουν απαλλαγής οι μαθητές, θα ήταν δηλαδή απολύτως υποχρεωτικό. Η απαλλογία από το μάθημα των θρησκευτικών εσφαλμένα θεωρείται ως προστασία της συνειδήσεως και της ανεξιθρησκίας των μαθητών. Αυτό συμβαίνει, επειδή στο μυαλό πολλών ανθρώπων, λανθασμένα, ταυτίζεται το μάθημα των θρησκευτικών με την εκκλησιαστική κατήχηση, που γίνεται στις ενορίες. Το μάθημα των

θρησκευτικών είναι μάθημα ενταγμένο στο πλαίσιο του ελληνικού σχολείου και εκπληρώνει παιδαγωγικούς και όχι εκκλησιαστικούς σκοπούς. Η ελληνική κοινωνία, μέσω των εκπαιδευτικών της, που νομοθετούν, επιθυμεί να διδάσκονται τα παιδιά, ανάμεσα στα άλλα γνωστικά αντικείμενα και το φαινόμενο της θρησκείας, με ιδιαίτερη βαρύτητα στη θρησκευτική παράδοση της χώρας, δηλαδή στα δόγματα και στη ζωή της Ορθόδοξης Εκκλησίας.

Νόμος Κακλαμώνη

Οι σκοποί της παιδείας γενικώς και του μαθήματος ειδικότερα είναι γνωσιολογικοί: να γνωρίσουν οι μαθητές, όχι να πιστέψουν ή να ενταχθούν σε μια θρησκευτική

κοινότητα. Αντιγράφουμε από την ισχύουσα νομοθεσία: Στον βασικό νόμο για την παιδεία (Ν. 1566/1985, άρθρο 1) αναγράφεται επί λέξει ότι η εκπαίδευση υποβοηθεί τους μαθητές να «γίνονται ελεύθεροι, υπεύθυνοι, δημοκρατικοί πολίτες, να υπερασπίζονται την εθνική ανεξαρτησία, την εδαφική ακεραιότητα της χώρας και τη δημοκρατία, να εμπνέονται από αγάπη προς τον άνθρωπο, τη ζωή και τη φύση και να διακατέχονται από πίστη προς την πατρίδα και τα γνήσια στοιχεία της ορθόδοξης χριστιανικής παράδοσης. Η ελευθερία της θρησκευτικής τους συνείδησης είναι απαραβίαστη». Πώς επιβεβαιώνεται από την παρούσα εγκύκλιο του αρμόδιου οργάνου της Πολιτείας ο

σεβασμός και η προσήλιωση της στο δικό της Νόμο;

Οδηγίες παιδαγωγικού

Η υλοποίηση αυτού του στόχου γίνεται με τις οδηγίες του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου για το μάθημα των θρησκευτικών², όπου διαβάζουμε: «Σκοπός του μαθήματος της ορθόδοξης χριστιανικής αγωγής στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση είναι:

- 1) Να ενημερωθούν οι μαθητές για την υφή του θρησκευτικού φαινομένου.
- 2) Να γνωρίσουν ιδιαίτερα το Χριστιανισμό, κατ' εξοχήν την Ορθοδοξία, και να τοποθετηθούν υπεύθυνα.
- 3) Να αξιοποιήσουν την προσφορά του μαθήματος, ώστε να συνειδητοποιήσουν τη δύναμη του θρησκευτικού

μηνύματος του Ευαγγελίου και να καλλιεργήσουν το ήθος και την προσωπικότητά τους, να ευαισθητοποιηθούν απέναντι στον σύγχρονο κοινωνικό προβληματισμό και να βοηθηθούν να πάρουν έμπρακτα θέση».

Μάλιστα, μεταξύ των «βασικών κριτηρίων για την παρουσίαση της διδακτικής ύλης» αναγράφονται: «Απαιτούμενη στάση απέναντι στους αλλόπιστους, τους ετερόδοξους, τις προβληματικές ή αντίθετες ιδεολογίες και αντίστοιχα κινήματα: έγκυρη ενημέρωση, ανάλυση, ερμηνεία. Συμπαράθεση απόψεων (αμερόληπτη και αντικειμενική). Τεκμηριωμένη, ακριβοδίκαιη, εποικοδομητική και νηφάλια κριτική (και αυτοκριτική). Σεβασμός των εκπαιδευτικών τους. Αγωγή για μαρτυρία και ομολογία ή διάλογο (όπου αυτός είναι δυνατός), καθώς και για άμυνα (όπου είναι αναπόφευκτο). Αποφυγή προσηλυτικών χαρακτηρισμών, υποτίμησης, περιφρόνησης, γελοιοποίησης, πολεμικής και φανατικής αντίθεσης».

Ντεμπρέ και Μουζέλης

❸ Είναι ενδιαφέρον ότι στη Γαλλία, στην οποία πάνω από εκατό χρόνια δεν διδάσκεται ειδικό μάθημα θρησκευτικών, ο διανοητής Ρεζίς Ντεμπρέ εισηγείται την επαναφορά της συστηματικής διδασκαλίας του θρησκευτικού φαινομένου, το οποίο κατ' αυτόν συνδέεται με τον πολιτισμό, την τέχνη και τα γράμματα, μέσα από τα συ-

Συνέχεια στη σελ. 10

του Νικήτα Αλιπράντη, Καθηγητή Νομικής Θράκης

Γνωστικό και όχι κατηχητικό το μάθημα

Στη μέση του καλοκαιριού εκδόθηκε εγκύκλιος για το μάθημα των θρησκευτικών, δίνει το δικαίωμα στο γονέα με απλή δήλωσή του, χωρίς να επικαλείται κάποιο λόγο, να αρνείται να παρακολουθεί το παιδί του το μάθημα αυτό.

Τι συμβαίνει αλλού;

Επιβάλλεται μια τέτοια απόφαση από τη θεμελιώδη ελευθερία της συνειδήσεως, και μάλιστα όπως αυτή ερμηνεύεται από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου; Η απάντηση είναι αρνητική. Η επίκληση της ελευθερίας αυτής οφείλεται στο ότι Ελληνικές Αρχές, ωθούμενες ίσως και από προσωπικές επιλογές μελών τους, γίνονται «βασιστικότερες του βασιλέως» σε σχέση με τα ευρωπαϊκά δεδομένα. Η ιδέα να είναι ο γονέας α-

πόλυτος ρυθμιστής της παιδείας του παιδιού του στο μάθημα των θρησκευτικών, σύμφωνα με τη δική του προσωπική ιδεολογία, έχει ως αφετηρία τη Γερμανία, όπου είναι από μακρού ισχύον δικαίο. Είναι γνωστό ότι στη δυτική Ευρώπη, λόγω των ιστορικών στρεβλώσεων της χριστιανικής πίστης από το Ρωμαιοκαθολικισμό και τον Προτεσταντισμό (που δεν είναι μόνο παρελθόν), υπάρχει ευρεία, και μάλιστα επιθετική, άρνηση της χριστιανικής πίστης. Στη Γερμανία μάλιστα, ο ισχύων φόρος υπέρ της Εκκλησίας έχει εντείνει, εύλογα, την αρνητική στάση μεγάλου μέρους πληθυσμού. Όλα αυτά βέβαια δεν δικαιολογούν ούτε την απόλυτη απουσία κάθε θρησκευτικής διδασκαλίας στα σχολεία — πράγμα που επέ-

φερε στη Γαλλία φοβερή απαιδευσία στα θέματα αυτά και σήμερα επιχειρείται η άμβλυση της —, ούτε το απόλυτο δικαίωμα των γονέων να προσδιορίζουν, με βάση τις δικές τους επιλογές ζωής, το αν θα ακούσουν τα παιδιά τους θρησκευτικό μάθημα, όπως στη Γερμανία. Μόνο σε κοινωνίες όπου επιβιώνει, συνειδητά ή όχι, μια ιεραρχική και αυταρχική αντίληψη της οικογένειας, δηλαδή των γονέων έναντι των παιδιών, εξηγείται μια τέτοια ρύθμιση.

Στην Ελλάδα

Στην Ελλάδα, το μάθημα των θρησκευτικών λειτουργεί σε ένα πολύ διαφορετικό πολιτιστικό περιβάλλον και έχει έναν ιδιαίτερο χαρακτήρα, που παραγνωρίζεται από τους θιασώτες δυτικοευρω-

παϊκών μοντέλων. Σε εμάς, το μάθημα αυτό απέβλεπε και αποβλέπει στη γνώση μιας θεμελιώδους και ανατρίτητης διάστασης της ελληνικής ιστορικής συνείδησης, υπάρχει δηλαδή για να μάθουν τα παιδιά την απόκτηση που δίνει η χριστιανική θρησκεία στα μεγάλα υπαρκτά ερωτήματα του ανθρώπου, σε αντιπαράθεση μάλιστα με άλλα θρησκευτικά και ομολογίες, στοιχείο που είναι και αναπόσπαστο τμήμα της ελληνικής ιστορικής αυτοσυνειδήσεως. Με άλλα λόγια, το μάθημα των θρησκευτικών έχει γνωστικό και όχι κατηχητικό χαρακτήρα. Τα παιδιά, από τα οποία θα λείψει αυτή η μάθηση, θα έχουν κολλοβή παιδεία ως προς αυτή τη διάσταση του ανθρώπινου και του ελληνικού προβληματισμού.

Είναι καιρίο αυτή η διάσταση της πραγματικότητας (το «είναι») να διακρίνεται στην Ελλάδα, ως προς το μάθημα των θρησκευτικών, από το «δέον», δηλαδή την απαίτηση αποδοχής της χριστιανικής πίστης. (Στη δυτική Ευρώπη διαφορετικές ιστορικές εμπειρίες έχουν δημιουργήσει την αντίληψη ότι το μάθημα αυτό έχει, έτσι και αλλιώς, κατηχητικό χαρακτήρα, όπως αυτό εμφανίζεται σε σχετικά πρόσφατη απόφαση της Συμβουλευτικής Συνέλευσης του Συμβουλίου της Ευρώπης, που βέβαια είναι απλή έκφραση γνώμης, χωρίς κανένα δεσμευτικό χαρακτήρα). Είναι αυτονόητο ότι τα παιδιά είναι απόλυτα ελεύθερα να κάνουν τις δικές τους επιλογές και να δεχθούν ή να αρνηθούν τη χριστιανική πίστη.

Όλα αυτά σημαίνουν ότι δεν θα έπρεπε με απλή δήλωση του γονέα να αποκλείεται το παιδί από το μάθημα των θρησκευτικών στην Ελλάδα, με την επίκληση της ελευθερίας της συνειδήσεως. Η εγκύκλιος του 2003, που επέτρεπε στο γονέα παιδιού, το οποίο δεν είναι χριστιανός ορθόδοξος (δεν έχει δηλαδή βαπτισθεί), να το δηλώσει, προκειμένου αυτό να εξαιρεθεί από το σχετικό μάθημα, έληξε το θεμελιώδες ζήτημα της ελευθερίας της συνειδήσεως κατά ανεπίληπτο τρόπο. Η νέα εγκύκλιος όχι μόνο επιτρέπει να κολλοβωθεί η παιδεία του παιδιού, αλλά και εκφράζει παρωχημένη αυταρχική αντίληψη ως προς τη θέση του γονέα έναντι του παιδιού και τελικά ούτε την ελευθερία της συνειδήσεως υπηρετεί, αφού ο γονέας είναι ενδεχόμενο να την προσβάλλει στο πρόσωπο του παιδιού, προβάλλοντας τη δική του κοσμοθεωρία.



ΣΑΚΑΣΒΙΛΙ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ Ο ΓΚΡΟΥΕΦΣΚΙ Δημοψήφισμα για το «Σκοπιανό»

του Δαμιανού Βασιλειάδη,
μέλους της Κ.Ε. του ΔΗΚΚΙ

Ο Δαμιανός Βασιλειάδης, εκπαιδευτικός και μέλος της Κ.Ε. του ΔΗΚΚΙ, απευθύνει την παρακάτω ανοικτή επιστολή στην πολιτειακή και πολιτική ηγεσία της χώρας:

Η τελική πρόταση του κατ' ευφημισμόν διαμεσολαβητή των Ηνωμένων Εθνών και κατ' ουσίαν πράκτορα των ιμπεριαλιστικών σχεδίων των ΗΠΑ εναντίον της Ελλάδας δεν άργησε να έρθει.

Η πρόταση «Δημοκρατία της Βόρειας Μακεδονίας» καθιερώνει σταδιακά την επικράτηση του ονόματος «Δημοκρατία της Μακεδονίας», που αποτελεί διεθνώς τη νομιμοποίηση της διεκδίκησης ολόκληρης της γεωγραφικής περιοχής με το όνομα «Μακεδονία» από τα Σκόπια, αφού ο όρος «Δημοκρατία» δεν είναι προσδιοριστικός της εθνότητας και της γλώσσας, όπως ο όρος «Μακεδονία». Δεν έχει καμία απολύτως σημασία αν λέγεται «Βόρεια» ή «Άνω» ή «Νέα», σημασία έχει ότι λέγεται «Μακεδονία». Και αν λεγόταν, π.χ., «Δικτατορία της Βόρειας Μακεδονίας», τι θα άλλαζε στο θέμα της εθνότητας και της γλώσσας, στο θέμα δηλαδή της ταυτότητας αυτού του κράτους; Απολύτως τίποτα. Φαίνεται ότι ο made in USA διαμεσολαβητής Νίμιτς μάς περνάει, εκτός από εθελοδουλους και υποτακτικούς των ΗΠΑ, και ηλίθιους.

Η πρόταση αυτή, στην ουσία υπονομεύει την εθνοπολιτιστική διάσταση και ιστορική συνέχεια της Μακεδονίας και νομιμοποιεί με τον τρόπο αυτόν, την ύπαρξη ξεχωριστής από την Ελλάδα εθνοτικής και γλωσσικής οντότητας. Αυτός ήταν ο στόχος της όλης διαπραγματευτικής διεκδικητικής, τον οποίο προσπάθησαν να επιβάλουν με αφόρτες πιέσεις, από τα παρασκήνια, οι ΗΠΑ.

Θα πρέπει, λοιπόν, να συνειδητοποιήσουμε ότι το όνομα είναι το όχημα του αλυτρωτισμού και του επεκτατισμού. Συνεπώς, ούτε η σύνθετη ονομασία με γεωγραφικό προσδιορισμό για όλες τις χρήσεις μας κατοχυρώνει.

Ο Γκρούεφσκι, σε ένα ξέσπασμά του και σε κλίμα επικίνδυνης υπερεθνικής υστερίας, κλιμακώνει τις αλυτρωτικές του διεκδικήσεις για την ελληνική Μακεδονία, προβάλλοντας νέες απαιτήσεις για την αναγνώριση μακεδονικής εθνότητας και γλώσσας, που αποτελούν την άλλη όψη της διεκδίκησης του ονόματος «Μακεδονία». Γιατί, είτε αναγνωρίσουμε τους γείτονές μας με απλή ή σύνθετη ονομασία, που να περιέχει τον όρο «Μακεδονία», είτε αναγνωρίσουμε μακεδονική εθνότητα και γλώσσα είναι ένα

και το αυτό πράγμα. Και στις δύο περιπτώσεις πρόκειται για την μονοπώληση της μακεδονικής ταυτότητας

Ανιστόρητοι και ανίδεοι είναι για το λόγο αυτόν, όσοι αποδέχονται επίσης τον γεωγραφικό προσδιορισμό ως «Άνω» ή «Νέα Μακεδονία» ή «Βόρεια Δημοκρατία της Μακεδονίας» ή οποιοδήποτε άλλο όνομα που να περιέχει το όνομα «Μακεδονία», για το κράτος των Σκοπίων, γιατί οι Σκοπιανοί δεν θα πάψουν ποτέ να ισχυρίζονται ότι υπάρχει η αλυτρωμένη Άνω ή Βόρεια Μακεδονία ή η Νέα Μακεδονία και η αλύτρωτη, που σημαίνει ότι πρέπει να απελευθερωθεί η Νότια ή η Κάτω ή η Παλιά Μακεδονία, που είναι υπό κατοχή

Δεν θα πάψουν ποτέ να διεκδικούν την ελληνική Μακεδονία, τη Μακεδονία του Αιγαίου, όπως την αποκαλούν. Μόνιμος στόχος τους είναι και παραμένει το λιμάνι της Θεσσαλονίκης και η έξοδός τους στο Αιγαίο, εφόσον καταφέρουν, με δική μας ευθύνη, (ο «δούρειος ίππος» είναι πάντοτε εντός των τειχών), να φέρουν τον τίτλο «Μακεδονία» ως κρατική τους οντότητα.

Ο Γκρούεφσκι, δεν υπάρχει αμφιβολία, είναι ο Σακασβίλι των Βαλκανίων. Γιατί πίσω από την αμερικανοσπουδαγμένη ηγεσία των Σκοπίων, όπως ακριβώς και στην Τυφλίδα, βρίσκεται ο αγγλοαμερικανικός ιμπεριαλισμός, που χρησιμοποιεί τους εμφυτευμένους αυτούς «δημοκρατικούς» δικτατορικούς ως μαριονέτες για την επίτευξη των γεωστρατηγικών τους συμφερόντων. Δεν υπάρχει αντίθεση ανάμεσα στους λαούς της Ελλάδας και των Σκοπίων, αλλά εναντίωση στα ιμπεριαλιστικά σχέδια των ΗΠΑ, που δημιουργούν τα προβλήματα.

Απέναντι σε αυτήν την πραγματικότητα και στον κίνδυνο να ακρωτηριαστεί η Ελλάδα στα βόρεια σύνορά της, υποθηκεύοντας το μέλλον της ελληνικής Μακεδονίας στις αλυτρωτικές και συνεπώς επεκτατικές ορέξεις των γειτόνων μας, θα πρέπει η Ελληνική Κυβέρνηση και τα κόμματα της Ελληνικής Βουλής να βροντοφωνάξουν ένα ηχηρό «ΌΧΙ!», διακηρύσσοντας προς όλες τις κατευθύνσεις, προς «άσπονδους φίλους και συμμάχους» και εκφρασμένους εκθροούς της πατρίδας μας, ότι δεν διαπραγματεύομαστε το όνομα «Μακεδονία».

Η Κυβέρνηση έχει ιστορικό χρέος να προβεί σε δημοψήφισμα, για να αποφασίσει ο κυρίαρχος λαός στο έρωτημα που να διασυνδέει την ένταξη του γειτονικού κράτους στο ΝΑΤΟ και στην ΕΕ με συγκεκριμένους όρους για την ονομασία, οι οποίοι θα κατοχυρώνουν διεθνώς και στο διηνεκές την ιστορική αλήθεια και εδαφική ακεραιότητα της ελληνικής Μακεδονίας.

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ Χριστιανική Εναλλακτική Κίνηση Εκπαιδευτικών (Χ.Ε.Κ.)

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι

Αυτές τις μέρες της χρηματοπιστωτικής κρίσης, μια κραυγή πανικού ακούγεται από παντού: «Να σωθεί το Σύστημα». Δηλαδή το αρρωστημένο οικονομικό οικοδόμημα της κεφαλαιοκρατίας, που κινδυνεύει μήπως να καταρρεύσει; Δηλαδή τη «μηχανή» που έχουν στήσει οι λίγοι και όπου το χρήμα παράγει χρήμα και στην οποία δεν συμμετέχουν και δεν την ελέγχουν οι απλοί πολίτες κάθε κράτους;

Είναι φανερό ότι η απληθσία και η έλλειψη αξιών, βασικά χαρακτηριστικά της κοινωνίας μέσα στην οποία ζούμε και της οικονομίας στην οποία κινούμαστε, οδήγησαν για άλλη μία φορά στην παθολογία και την αναδιανομή του χρήματος εις βάρος πάντοτε των πολλών, αφού αυτοί τελικά θα κληθούν να πληρώσουν τη σωτηρία του «Συστήματος». Φυσικά, σε κάθε κράτος, οι κύριοι τομείς που θα κληθούν να συρρικνωθούν είναι η Υγεία και η Παιδεία. Τουλάχιστον, στη δική μας χώρα αυτό συμβαίνει από καταβολής Νεοελληνικού Κράτους.

Ποια είναι όμως η εικόνα της Παιδείας στην Ελλάδα σήμερα;

Γεγονός αποτελεί, ότι στην ελληνική κοινωνία σήμερα όλοι, μαθητές, γονείς, εκπαιδευτικοί και ίσως το ίδιο το ΥΠ.Ε.Π.Θ., απαξιώνουν και δεν εμπιστεύονται την παρεχόμενη Παιδεία.

Στην εποχή της «μετανεωτερικότητας» και της «παγκοσμιοποίησης», θα πρέπει να δούμε με άλλη ματιά τις αλλαγές σε όλους τους τομείς του βίου μας, άρα και στην Παιδεία.

Παλιότερες αναλύσεις αναδεικνυαν τη λειτουργία της Εκπαίδευσης ως μηχανισμού αναπαραγωγής της κυρίαρχης ιδεολογίας και των ανισοτήτων. Στις νέες συνθήκες ο σχεδιασμός των εκπαιδευτικών πολιτικών παγκοσμίως, μάλλον αποβλέπει στην «κατασκευή» νέων ανθρώπων, απαλλαγμένων από τις δεσμεύσεις των αξιακών και κανονιστικών προταγμάτων του διαφωτιστικού ή συλλογικού παρελθόντος.

Έτσι, η μόρφωση περιορίζεται σε παροχή γνώσεων και δεξιοτήτων χρηστικού χαρακτήρα, δηλαδή σε ό,τι είναι άμεσα εφαρμόσιμο στην αγορά εργασίας. Τα βασικά εφόδια ενός απασχολήσιμου, μελλοντικού εργαζόμενου είναι η ικανότητα σε βασικές γνώσεις στην ανάγνωση, στη γραφή, την αριθμητική, στις ξένες γλώσσες, στις θετικές επιστήμες, μεθοδολογία στην απόκτηση γνώσεων και κατάκτηση ε-

πιχειρηματικού πνεύματος σε ανταγωνιστικό περιβάλλον, σύμφωνα με τα κριτήρια που έχει θέσει η Κομισιόν (2004).

Η Εκπαίδευση τείνει να μετατραπεί

έτσι, ολόένα και περισσότερο σε κατάρτιση, ενώ οι λεγόμενες «ευέλκτικες» εργασιακές σχέσεις κυριαρχούν όλο και περισσότερο στο χώρο της δημόσιας παιδείας (βλέπε ωρομισθίους, μετακινήσεις εκπαιδευτικών από σχολείο σε σχολείο, ωράριο νηπιαγωγών). Προωθείται η τεχνολο-

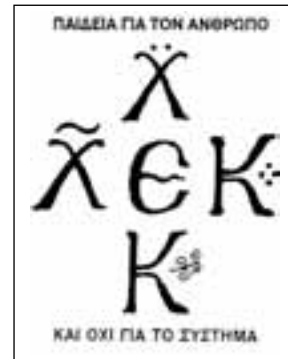
γική ανάπτυξη σε ένα ανταγωνιστικό πλαίσιο, χωρίς να τίθενται σε αμφισβήτηση η οικονομική και ιδεολογική κυριαρχία του «Συστήματος» (εξ ου και πρέπει πάση θυσία να σωθεί). Προβάλλεται η καλλιέργεια της δημιουργικότητας, της αποκλίνουσας σκέψης και της φαντασίας στα σχολεία (βλέπε τα εγχώρια προχειροφτιαγμένα νέα ΔΕΠΠΣ-ΑΠΣ), αλλά ουσιαστικά αποδομείται η γνώση, συγχέεται η ιστορική μνήμη με την ιστορική λήθη ή «αναθεωρείται», αποφεύγεται ο κοινωνιολογικός προβληματισμός, πράγματα δηλαδή που μπορεί να οδηγήσουν σε ανατρεπτικούς, ως προς τις επιδιώξεις του «Συστήματος», κοινωνικούς στόχους.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, ο εκπαιδευτικός μεταβάλλεται σε διαχειριστή πληροφοριών στην τάξη, αφού το ρόλο του αναλαμβάνουν τα ΜΜΕ, τα πακέτα των CD-Roms και DVDs, καθώς και οι επιχειρήσεις-χορηγοί, που όλο και περισσότερο μπαίνουν στα σχολεία (βλέπε πρόσφατη συμφωνία ΥΠ.Ε.Π.Θ. με την «κοινωφελή» ιδιωτική «Μορφωτική Αναπτυξιακή Πρωτοβουλία» δηλαδή με τα ιδρύματα Λαμπράκη, Νιάρχου, Ωνάση κ.ά. για επιμορφωτικά προγράμματα στο Δημοτικό και το Γυμνάσιο).

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, όσο αντιστεκόμαστε, είναι καιρός να προβάλλουμε το αίτημα η Παιδεία να γίνει αυτό που μόνο είναι: άσκηση, αγώνας και πάλη του ανθρώπου ενάντια σε κάθε αδικία και κακό από όπου και αν προέρχεται, προσωπικό ή κοινωνικό.

Η Χριστιανική Εναλλακτική Κίνηση εμπνέεται από τη διαφορετική αντίληψη για την Παιδεία που θέλει την Παιδεία στην υπηρεσία του Ανθρώπου, της κοινωνίας των προσώπων, των μικρών κοινοτήτων και της γειτονίας και

όχι του απρόσωπου συστήματος της καταναλωτικής κοινωνίας, του εύκολου πλουτισμού, της ισοπέδωσης των αξιών και της νεοταξικής παγκοσμιοποίησης.



Ειδικότερα σε ό,τι αφορά τις εκλογές αιρετών, για τη Χριστιανική Εναλλακτική Κίνηση πάγια θέση αποτελεί η εναλλαγή θητείας σε όλες τις αιρετές θέσεις των κλάδων (ΠΥΣΠΕ, ΠΥΣΔΕ - ΑΠΥΣΠΕ, ΑΠΥΣΔΕ - ΚΥΣΠΕ, ΚΥΣΔΕ), καθώς και τις αντίστοιχες της Ειδικής Αγωγής (ΥΣΕΕΠ-

ΠΥΣΕΕΠ), ώστε, όσο είναι δυνατό, να αποφεύγονται οι προσωποληψίες και οι «πονηρές» διασυνδέσεις μεταξύ των αιρετών μας και των προϊσταμένων Διοικητικών Αρχών.

Καλούμε τους εκπαιδευτικούς όλης της χώρας να ενισχύσουν τους συνδυασμούς μας στις εκλογές για το ΚΥΣΠΕ και το ΚΥΣΔΕ, αρνούμενοι την ιδιότητα του άβουλου ψηφοφόρου των κατεστημένων κομματικών παρατάξεων, δυναμώνοντας έτσι τη φωνή των εκπαιδευτικών, που εμψνούνται από έναν άλλο τρόπο προσέγγισης των προβλημάτων μας. Τέλος, καλούμε όλους να βοηθήσουν στη δημιουργία πόλων αντίστασης, προβληματισμού, αμφισβήτησης και αγώνα σε όλα τα σχολεία της χώρας.

Υποψήφιοι αιρετοί εκπρόσωποι για το ΚΥΣΠΕ

Διδασκάλου Κωνσταντίνος, Κοζάνης • Μπενάκος Σταυρούλα, Δυτ. Θεσσαλονίκης • Πάγκαλος Αθανάσιος, Κορινθίας • Παναγάκης Αντώνιος, Δ' Αθήνας • Σερέτης Παναγιώτης, Χαλκιδικής • Τασσόπουλος Γεώργιος, Β' Αθήνας • Τσαμπής Γεώργιος, Καρδίτσας.

Υποψήφιοι αιρετοί εκπρόσωποι για το ΚΥΣΔΕ

Ανανιάδης Παναγιώτης Θεσσαλονίκης • Βικέντιος Μιχαήλ, Αθήνας • Γιαννέλος Αθανάσιος, Αθήνας • Δασκαλάκης Μάρκος, Ρεθύμνου • Κουσινίδης Χαρίλαος (Χάρης), Έβρου • Μελισσιδής Ιωάννης, Χαλκιδικής • Μηλίγγος Χρήστος, Κέρκυρας • Μουστάκας Πέτρος, Αθήνας • Παναγιώτση Αναστασία, Χαλκιδικής • Τερλιμπάκου Ζωή, Θεσσαλονίκης • Φούσκης Εμμανουήλ, Λασιθίου • Χατζής Γεώργιος, Φλώρινας.

ΑΛΜΠΑΤΡΟΣ



Το Σήμα
της
Στεγανότητας

Τηλ.: 210-5143995

ΑΛΜΠΑΤΡΟΣ

Μονώσεις, Στεγανοποιήσεις παντός καιρού για σπίτια, πολυκατοικίες, κτίρια σε ταράτσες, κεραμοσκεπές, τοίχους, υπόγεια, τοιχεία, βεράντες, ζαρντινιέρες, πισίνες, για υγρασίες, νερά, διαβρώσεις.

ΑΛΜΠΑΤΡΟΣ

Μονώσεις επιστημονικής αντιμετώπισης των προβλημάτων με υλικά τεχνολογίας εξωτερικού. Ελληνικά συνεργεία και αποτελέσματα αμέσως.

ΑΛΜΠΑΤΡΟΣ

Εξειδικευμένες λύσεις συντήρησης παιδαίων μονώσεων, καθώς και βελτίωσης αποτυχημένων κατασκευών σε χαμηλές τιμές.



του Δημήτρη Μπαλά
Δρ. Φιλοσοφίας

Επί δεκαετίες, σέ κάθε ευκαιρία, καταγράφονται τά γεγονότα και προβάλλονται τά νοήματα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940. Γενικῶς τονίζεται ὁ ἀγῶνας τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γιά τήν ἐλευθερία καί τήν ἀξιοπρέπεια, πού ἄλλωστε χαρακτηρίζουν τή διαχρονική πορεία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Διότι, ἐάν ἀνατρέξει κανεῖς στήν Ἱστορία, θά διαπιστώσει ὅτι αὐτός ὁ λαός, ὅπως καί ἄλλοι λαοί, διαθέτει τό γνώρισμα τῆς ἀντίστασης ἀπέναντι σέ ὅποιονδήποτε τόν ἐπιβουλεύεται ἢ τόν κατακτά.

Τό ζήτημα εἶναι ἄν καί μέ ποιές μορφές τά γνωρίσματα αὐτά μποροῦν νά ἀνιχνευθοῦν καί στίς μέρες μας, σέ μιά ἐποχή πού ὀνομάζεται ὑπό τόν γενικό ὄρο «μετανεωτερικότητα». Ἡ ἀνθρωπολογία καί ἡ κοινωνιολογία τῆς μετανεωτερικότητας προβάλλουν ἕνα ἀνιστορικό τύπο, ὁ ὁποῖος ζεῖ *hic et nunc*, τηρώντας μιά στάση ἀδιάφορη ἢ ἀπορριπτική ἐναντί τῆς κληρονομιάς τοῦ παρελθόντος. Στήν ἐξαμερικανισμένη πλέον Δυτική Εὐρώπη, ἀλλά καί στήν Ἑλλάδα τῆς μετανεωτερικότητας, ἔχει ἤδη δημιουργηθεῖ ἡ λεγόμενη «καταναλωτική συνείδηση». Ἔτσι, ὁ ἄνθρω-

Τό νόημα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 στήν ἐποχή τῆς μετανεωτερικότητας



πος φαίνεται νά ζεῖ ἀποκλειστικά καί μόνο γιά τό παρόν, ἀφοῦ τό μέλλον εἶναι ἀβέβαιο καί τό παρελθόν ἀνύπαρκτο.

Ἀλλά, παράλληλα μέ αὐτά τά γνωρίσματα τῆς μετανεωτερικότητας, τά ὁποῖα διαπιστώνουν καί ἐρμηνεύουν οἱ σύγχρονοι διανοητές, μποροῦν νά προβληθοῦν καί νά ἐμπνεύσουν τόν σύγχρονο κόσμο καί τά νοήματα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου τοῦ 1940, πράγμα πού φαίνεται μέσα ἀπό ὀρισμένα παραδείγματα:

α. Ἐπιβάλλεται, ἰδιαίτε-
ρως σήμερα, ἡ διατήρηση τῆς ἱστορικής μνήμης ὡς παράγοντα ἀντίθετου στόν

«πολιτισμό τῆς κατανάλωσης» καί ὡς ἀφετηρία τῆς δημιουργικότητας τοῦ παρόντος καί τῆς προοπτικῆς τοῦ μέλλοντος. Μάλιστα, ἐάν τό παρελθόν, μέ τή θετική συνεισφορά του, λειτουργήσει ὡς πηγή ἐμπνεύσεως γιά τό παρόν, τότε εἶναι βέβαιο ὅτι τά μηνύματα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου θά ἐξακολουθήσουν νά βοηθοῦν οὐσιωδῶς τόν τόπο. Ἔχει κάπου παρατηρηθεῖ ὅτι «τό νέο εἶναι ἀδύνατο νά γεννηθεῖ μέσα σ' ἕνα κόσμο χωρίς παράδοση καί ἡ παράδοση εἶναι νεκρή χωρίς τήν ἐλευση τοῦ καινούργιου».

β. Ἐξ ἄλλου, φαίνεται καθαρά ἀπό τόν καθημερι-

νό βίῳ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος τῆς μετανεωτερικότητας ἀποτελεῖ μέρος τῆς «κοινωνίας τῆς ἀδιαφορίας». Δέν μετέχει τῶν ἐξελίξεων, ἀλλά ἀπλῶς τίς παρακολουθεῖ καί κατά τό μᾶλλον ἢ ἤττον τίς ἀποδέχεται. Ἔτσι, ἀπό τίς δυνατότητες πού ἔχουν οἱ συλλογικές συνειδήσεις, ὅπως ἔχει φανεῖ στήν ἑλληνική ἱστορία σέ πολλές περιπτώσεις, προτιμᾷ ὁ σύγχρονος Ἕλληνας τήν ἀτομική ὀχύρωση καί κατοχύρωση. Ὅμως, τό κριτήριο τῆς συλλογικότητας λειτουργοῦσε κατά τό παρελθόν στόν τόπο μας καί μάλιστα ἀποτελεσματικά σέ κρίσιμες ἱστορικές στιγμές. Τό κριτήριο αὐτό λειτουργοῦσε βεβαίως καί κατά τό 1940, ὅταν πάντως, κατά γενική ὁμολογία, ἡ συνολική κατάσταση τῆς χώρας ἦταν κατάσταση παρακμῆς. Γιά παράδειγμα, ὁ ἐνθουσιασμός τῶν στρατιωτῶν πού φεύγουν γιά τόν πόλεμο, ὅπως ἀποτυπώνεται σέ φωτογραφίες τῆς ἐποχῆς, ἀποτελεῖ ἔκφραση τῆς συλλογικῆς εὐθύνης γιά τήν συλλογική ἐλευθερία. Ἐπομένως, ἡ παρουσία τῆς συλλογικῆς συνείδησης καί

σέ σημερινές δύσκολες ἱστορικές στιγμές θυμίζει, ἐπίσης, τή συλλογικότητα τῆς ἀντίδρασης ἐναντίον τῶν δυνάμεων τοῦ Ἄξονα κατά τό 1940.

γ. Ἐνα ἄλλο παράδειγμα, πού δείχνει ὅτι τά μηνύματα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου εἶναι ἀκόμη ζωντανά, ἀποτελεῖ ὁ δίκαιος ἀγῶνας τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ. Ἀρχικά θά ὑπομνηθεῖ ἡ παλαιότερη σύγκρουση τῶν Κυπρίων ἐναντίον τῶν Βρετανῶν ἀποικιοκρατῶν. Ἀλλά θά πρέπει νά τονιστεῖ καί ἡ κοινή προσπάθεια Κυπρίων καί Ἑλλήνων ἐναντίον τοῦ ἐθνικά καί ἱστορικά ἀπαράδεκτου ἄλλὰ καί πρακτικῶς ἀνεφάρμοστου «σχεδίου Ἄναν». Ἔτσι, ὁ ἀγῶνας τοῦ Κυπριακοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὁ ὁποῖος ζητεῖ, ἀκόμη, τήν οὐσιαστική ἐλευθερία καί αὐτοδιάθεσή του, ἔχει ἀναμφίβολα ὡς πηγή ἐμπνεύσεως τόν ἀγῶνα τῶν Ἑλλήνων τῆς ἐποχῆς τοῦ 1940. Καί ἀσφαλῶς ὑπάρχουν καί ἄλλοι λαοί σήμερα, πού ἐπιδιώκουν τήν ἐδαφική ἀκεραιότητά τους.

Καί μιά τελική παρατήρηση. Ἐπειδή ἡ μνήμη τοῦ

ἀνθρώπου εἶναι κριτήριο τῆς ταυτότητάς του, ἡ ἀπώλεια τῆς ἱστορικής μνήμης σημαίνει ἀπώλεια καί τῆς ἱστορικής ταυτότητάς. Ἔτσι, ἡ διατήρηση τῆς ἱστορικής μνήμης εἶναι πράξη ἀντίστασης μέσα στήν παγκοσμιοποιημένη, μέ νεοαποικιοκρατικές οἰκονομικές-πολιτικές τάσεις, ἀλλά καί ἀνιστορικῶς διαμορφούμενη, μετανεωτερική κοινωνία. Πρόκειται, δηλαδή, γιά μιά ἀντίσταση ἐναντίον τῶν νέου τύπου τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, πού παρουσιάζεται ὄχι τόσο στίς ἰσχυρές, ἀλλά κυρίως στίς ἀδύναμες καί μέ σημαντική προσφορά στόν παγκόσμιο πολιτισμό χώρες. Αὐτός ὁ ἰδιάζων ἱμπεριαλισμός δέν ἔχει στρατιωτικό περιεχόμενο, ὅπως στό παρελθόν, ἀλλά εἶναι ἕνας ἱμπεριαλισμός πρῶτα τῆς παγκοσμιοποιημένης οἰκονομίας καί ἔπειτα τῆς καταναλωτικῆς κοινωνίας. Ἐκ τῶν πραγμάτων, ἡ προτεινόμενη ἀντίσταση θά ἔχει ἕνα πολιτιστικό, ψυχολογικό καί ὄχι κατ' ἀνάγκη στρατιωτικό περιεχόμενο. Καί ἡ ἀρχή αὐτῆς τῆς διαφορετικῆς ἀντίστασης θρῖσκεται ἀκριβῶς στή διατήρηση τῆς ἱστορικής συνείδησης. Ὑπό τήν ἔννοια αὐτή, τό νόημα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου παραμένει ζωντανό καί ἐπίκαιρο στήν κρίσιμη ἐποχή τῆς μετανεωτερικότητας.

Συνέχεια ἀπό τή σελ. 8

ναφή μαθήματα του γαλλικού σχολείου³.

Και στή χώρα μας, ὁ καθηγητής Νίκος Μουζέλης υποστηρίζει με ἄρθρο του τήν υποχρεωτική διδασκαλία τῶν θρησκευτικῶν:

«Τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν πρέπει νά εἶναι υποχρεωτικό γιά δύο βασικούς λόγους:

»Πρῶτον: Ἀν ἡ παιδεία ἐχει ὡς σκοπό τήν ἀνάπτυξη ὄχι μόνο τῆς διανοητικῆς καί σωματικῆς, ἀλλὰ καί τῆς πνευματικῆς διάστασης τοῦ ἀνθρώπου, τὰ θρησκευτικά, ὅταν διδάσκονται σωστά, ὀδηγοῦν σέ βασικούς, πανανθρώπινους προβληματισμούς, πού το μονοδιάστατα ρασιοναλιστικό/λογοκεντρικό εκπαιδευτικό μας σύστημα καί το ἄκρατα υλιστικό/καταναλωτικό κοινωνικό πλῆθος τείνουν νά ἐξαφανίσουν.

»Δεύτερον, ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη καί Ἐκκλησία ἀποτελεῖ μιά βασική διάσταση τῆς ἐθνικῆς μας ταυτότητας. Γι' αὐτόν τόν λόγο, ἀνεξάρτητα με τὸ ἀν κανεῖς πιστεύει ἢ ὄχι, ἡ γνώση τῶν βασικῶν οὐσιαστικῶν στοιχείων τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς ἱστορικής ἐξέλιξης τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ ρόλου πού αὐτή ἐπαιξε στή διαμόρφωση τῆς νεοε-

ληνικῆς κοινωνίας καί πολιτισμοῦ ἀποτελεῖ βασική προϋπόθεση, γιά νά καταλάβουμε ποιοί εἴμαστε καί πῶς λειτουργοῦμε στό κόσμο καί χρονο. Ἡ ἰδέα πῶς γιά τους Ἕλληνες πού δέν πιστεύουν, τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν θά πρέπει νά εἶναι προαιρετικό, εἶναι τόσο ἀπαράδεκτη, ὅσο ἡ ἀντίληψη πῶς οἱ μαθητές με ἀναρχικά πολιτικά φρονήματα, ἐπειδή δέν πιστεύουν στήν κρατική ἐξουσία, δέν θά πρέπει νά υποχρεοῦνται νά μελετήσουν τή συγκρότηση καί ἐξέλιξη τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους-ἔθνους⁴. Εἰς, μάλιστα, διαβάσει κάποιος τίς ἀπόψεις περὶ τοῦ πολιτιστικοῦ καί βιθλικῶν χαρακτήρος τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν, τότε θά συμφωνήσει ὅτι τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν με τίς πολλαπλές διαστάσεις, πού ἔχει ἤδη, καί με τόν σύγχρονο τρόπο διδασκαλίας του, θά πρέπει νά παραμείνει στό ἑλληνικό σχολεῖο υποχρεωτικό, ὅπως τουλάχιστον τὰ μαθήματα τῆς ἱστορίας καί τῆς Κοινωνικῆς καί Πολιτικῆς Ἀγωγῆς⁵.

Χωρίς πρόβλεψη...

4. Ἀκόμη, ἡ νέα ἐγκύ-

κλιος φαίνεται νά αγνοεῖ τήν σχολική πραγματικότητα καί τήν ψυχολογία μαθητῶν καί γονέων. Ποιός μαθητής, ἰδίως στίς τελευταῖες τάξεις τοῦ Λυκείου, δέν θά ἠθέλη νά ἔχει δύο ὥρες λιγώτερο μάθημα τήν εβδομάδα; Εἰς βλέπαμε τὸ θέμα ἀπό παιδαγωγικῆς ἀπόψεως, θά ἐπρεπε στήν περίπτωση ἀπαλλαγῆς ἀπό ἕνα μάθημα νά βάζαμε στή θέση του ἕνα ἄλλο, νά ὑπῆρχε ἀντικατάσταση καί ὄχι ἀπαλλαγῆ. Γιά λόγους ἐναρμόνισης με τὰ ευρωπαϊκά δεδομένα, δέν πρέπει νά βλέπουμε τί κάνουν ἄλλες χώρες (π.χ. Φινλανδία, Βέλγιο, Λουξεμβούργο, Γερμανία, Πορτογαλία, Ἰσπανία), με παρόμοιο σύστημα Ἐκπαίδευσης; θά δοῦμε λοιπόν ὅτι οἱ χώρες αὐτές ἔχουν θεσπίσει στή θέση τοῦ μαθήματος «θρησκευτικῶν» (ὁποιασ μορφῆς καί περιεχομένου) ἐναλλακτικό μάθημα (Ἠθική, Φιλοσοφία, Κοινωνική Παιδεία κ.λπ.), ὑποχρεωτικό γιά ὅσους μαθητές ζητήσουν ἀπαλλαγῆ ἀπό τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν⁶. Εἰς ὅμως δέν ὑπάρχει ἀνάλογη νομοθετική ρύθμιση, γεγονός πού θά ἀποθάρρυνε τους μαθητές ἐκείνους, οἱ ο-

ποῖοι (χωρίς νά ἔχουν ἀληθινὸ πρόβλημα συνείδησης) καί μόνο χάριν ευκολίας θά ζητούσαν τήν ἀπαλλαγῆ τους ἀπό τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν.

Μαθήματα δύο ταχυτήτων

5. Ἐπί πλέον, με τήν ἐγκύκλιο αὐτή τὸ Υπουργεῖο εἰσάγει ἕνα ἀνοικεῖο διαχωρισμό ἀνάμεσα στα διδασκόμενα μαθήματα (ὅλα υποχρεωτικά καί ἕνα μόνο προαιρετικό) καί υποβαθμίζει τή θέση τῶν θεολόγων καθηγητῶν. Δημοσιεύει καθηγητές καί μαθήματα δύο ταχυτήτων. Ἀσφαλῶς καί σήμερα ὑπάρχουν στό εκπαιδευτικό σύστημα (Γυμνάσιο-Λύκειο) ἐπιλεγόμενα μαθήματα. Ἡ δυνατότητα ὅμως ἐπιλογῆς τους (π.χ. β' ξένη γλῶσσα) δέν υποβαθμίζει τὸ ρόλο κάποιος ἐιδικότητας, οὔτε εἰσαφέρει τὸ πρόγραμμα τῶν μαθητῶν, ἀφοῦ καί αὐτά (πλὴν συγκεκριμένων, π.χ. Η/Υ) εἶναι ὑποχρεωτικά τόσο στήν παρακολούθηση ὅσο στήν ἐξέταση-βαθμολόγηση. Εἰς κατά τὸ ἐπόμενο σχολικό ἔτος σημειωθῶν μαζικῆς ἀπαλλαγῆς μαθη-

τῶν, α) πῶς θά ἀπασχολοῦνται αὐτοὶ κατά τή διάρκεια τοῦ σχολικοῦ προγράμματος; (τὸ πρόβλημα θά εἶναι ἐντόνο, ἰδιαίτερα στήν Πρωτοβάθμια Ἐκπαίδευση καί εἶναι θέμα πού θά κληθοῦν νά ἀντιμετωπίσουν οἱ διευθυντές τῶν σχολείων καί τῶν δύο βαθμίδων Ἐκπαίδευσης) καί β) ποῖο θά εἶναι τὸ ἐργασιακό παρόν καί μέλλον 4.000 θεολόγων καθηγητῶν, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀπόφοιτοί δημόσιου Πανεπιστημίου, διορίστηκαν καί μισθοδοτοῦνται ἀπό τὸ Δημόσιο καί ὑπηρετοῦν τίς ἀρχές-αξίες τοῦ εκπαιδευτικοῦ συστήματος, ἐφαρμόζοντας τους νόμους τοῦ Κράτους;

...χωρίς σοβαρή σκέψη

6. Μια τελευταία ἐπισήμανση: Ἐνῶ ἡ ἑλληνική Πολιτεία ἐπανεπιλημμένως ἀρνεῖται νά συμμορφωθεῖ με ἀποφάσεις ἑλληνικῶν ἢ ευρωπαϊκῶν Δικαστηρίων, οἱ ὁποῖες δικαιῶνουν φυσικά πρόσωπα ἢ φορεῖς (ἔπειτα ἀπὸ προσφυγή τους γιά ποιικίλη ζητήματα), σπεύδει νά υιοθετήσει μιά ἀπλή σύσταση τῆς Ἀρχῆς τοῦ Συνηγόρου τοῦ Πολίτη, δημιουργώντας ποικίλα προβλήματα, με τήν ἀλλαγῆ τοῦ ἡλεκτρικοῦ σέ ἕνα

γραφειοκρατικῆς ὑπόθεσης ἐγγράφο. Θεωροῦμε πῶς ἡ κίνηση αὐτή ἐγίνε χωρίς σοβαρή σκέψη καί ἐρμην τῆς εκπαιδευτικῆς κοινότητας (καί τῶν δύο βαθμίδων Ἐκπαίδευσης), καθῶς αὐτή θά κληθεῖ πρῶτη καί ἐντελῶς ἀκάθαρτη νά ἀντιμετωπίσει τὰ λειτουργικά — καί ὄχι μόνο — προβλήματα.

Σημειώσεις:

1. Βλ. *Τὰ Νέα*, 30.11.2002. *Τὸ Βήμα*, 8.12.2002.

2. *Παιδαγωγικό Ἰνστιτούτο, Ὁδηγίες γιά τὴ διδασκία ὑπὸ καὶ τὴ διδασκαλία τῶν μαθημάτων σὲ τὸ Γυμνάσιο καὶ σὲ τὸ Ἐνιαῖο Λύκειο κατὰ τὸ σχολικό ἔτος 2002-2003*, τεύχος Γ' (Ἀθήνα: ΟΕΔΒ, 2002).

3. *Ρεζίς Ντεμπρέ, Ἡ διδασκαλία τῆς θρησκείας σὲ τὸ δευτεροβάθμιο σχολεῖο* (Ἀθήνα: Ἐστία, 2004).

4. *Νίκου Μουζέλη, «Ἡ διδασκαλία τῶν θρησκευτικῶν»*, *Τὸ Βήμα*, 16.10.1995.

5. Βλ. *Σταύρου Ζουμπουλάκη, «Τὰ θρησκευτικά ὡς βιβλικὸ μάθημα»*, *Θρησκευτικὴ παιδεία καὶ σύγχρονη κοινωνία* (Ἀθήνα, 2006), σσ. 233-249. *Παντελή Καλαϊτζίδη, «Τὰ θρησκευτικά ὡς πολιτιστικὸ μάθημα»*, *περιοδικὸ Σύναξη τεύχος 74* (2000), σσ. 69-83.

6. *Δημητρίου Βογιατζή, «Θρησκευτικῶν ἀπολογία»* *περιοδικὸ Κοινωνία, τεύχος 45* (2002), σ. 352.



ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Μητροπολίτης Γουμένισσης ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Άγιος Ραφαήλ ο θαυματουργός ιερομάρτυς

Το βιβλίο μιλάει για τους τρεις νεοφανείς Αγίους, που έζησαν και μαρτύρησαν στο νησί της Λέσβου πριν 500 περίπου χρόνια (1463), τον Ραφαήλ, τον Νικόη και την Ειρήνη.

Αναφέρεται στα ενύπνια και οράματα δεκάδων ταπεινών προσώπων, μέσω των οποίων

φανερώθηκαν, κατά την περίοδο 1959-1962, τα μαρτυρικά τους πλείμνα και τα ιερά αντικείμενα της αρχαίας Μονής.

Δημοσιεύονται, τέλος, νεότερα θαύματα, που κατατέθηκαν στο αρχείο της Μονής και δεν περιέχονται σε κανένα από τα προηγούμενα βιβλία.

(εκδόσεις Ακρίτας, 2008)

ΜΑΝΩΛΗΣ ΒΑΡΒΟΥΝΗΣ

Λαϊκά παραμύθια της Κωνσταντινούπολης

Το βιβλίο εντάσσεται στην καλαίσθητη σειρά «Λαϊκά Παραμύθια» των εκδόσεων «Εν πλώ», που προωθούν με μέραι τη δημοσίευση παραμυθιακών κειμένων από διάφορους ελληνικούς τόπους.

Είναι το 6ο της σειράς, με 28 λαϊκά παραμύθια του Ελληνισμού της Πόλης, όπως καταγράφηκαν από τους πρόσφυγες των Σεπτεμβριανών του 1955, συγκεντρώθηκαν από τον ακαδημαϊκό Γεώργιο Α. Μέγα και παρουσιάζονται στην καλαίσθητη αυτή έκδοση.

Προλογίζει ο Καθηγητής Λαογραφίας του Πανεπιστημίου Αθηνών Μηνάς Αλεξιάδης, που επισημαίνει: «Διαβάζο-

ντας τα παραμύθια του τόμου, ο αναγνώστης μπορεί να γνωρίσει τις αντιλήψεις, τις νοσητροπίες και την καθημερινότητα των Ελλήνων της Κων/πόλης, να γνωρίσει όψεις του πολιτισμού τους και να εξοικειωθεί με τρόπους σκέψης και έκφρασης του πολιτισμικού παρελθόντος, με έμμεσο βέβαια και πηγαίο τρόπο, όπως αυτό γίνεται στο παραμύθι».

Ο τόμος, εξαιρετικά επιμελημένος τοπογραφικά, αξίζει να διαβαστεί, ηλιασιώνεται με πρωτότυπο εικαστικό υλικό και απευθύνεται όχι μόνο σε ειδικούς αναγνώστες, αλλά και στο ένα ευρύτερο κοινό.

(εκδόσεις Εν πλώ, 2007)

Αρχιμ. ΤΙΜΟΘΕΟΥ Κ. ΚΙΛΙΦΗ

Προς τη Θέωση

Στο νέο του βιβλίο ο π. Τιμόθεος βοηθά τον αναγνώστη να ανακαλύψει, να επανέλθει και να επανασυνδεθεί με το θείο

κάλλος και να οδεύσει από την παρούσα ζωή στην αιώνια θέωση του, για την οποία είναι ηλιασμένη η ύπαρξή μας.

(έκδοση του ίδιου, 2008)

ΕΙΡΗΝΗΣ ΒΡΗ

Πατήρ Παγκράτιος Ο ιπτάμενος διεθνής ιεροκήρυκας

Ένα οδοιπορικό ζωής για τον π. Παγκράτιο Μηρούσαλη: τον ιεραπόστολο, τον ιεροκή-

ρυκα, τον πνευματικό, τον ποιμένα.

(εκδόσεις Επέκταση, Κατερίνη 2008)

ΣΤΕΙΛΕ ΤΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΣΟΥ



Άγγελος Δακουτρός ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

Δέχεται με ραντεβού: Ζυμπρακάκη 59, Κ. Πατήσια (πλησίον ηλεκτ. σταθμού Αγ. Νικολάου) Τηλ.: 210.8310.210, Κιν.: 6944.2347.83



του Π. Α. Κωνσταντινόπουλου

Πολλές φορές η «Χ» έχει αναφερθεί στους κινδύνους που έγκυμονεί ή διαβόητη «παγκοσμιοποίηση» και η «Νέα Τάξη» για όλη την ανθρωπότητα. Πρόκειται για κυριαρχία της οργανωμένης, θρασύτατης και ουσιαστικά παρανοϊκής απληστίας. Είναι πάθος θανάσιμο και δέν άφορα μόνο τους κεφαλαιοκράτες, αλλά όλους όσους, συνειδητά ή μη, άδιαφορούν ή και πολεμούν την καθαρή χριστιανική στάση ζωής. Το ίδιο οδηγεί -μέ όλο και ταχύτερο ρυθμό- στην κυριαρχία της παντοειδούς παραβατικότητας, σε όλους τους τομείς της προσωπικής και κοινωνικής ζωής. Τό ψηλαφούμε καθημερινά τόσο επί ατομικού όσο και επί συλλογικού επιπέδου. Στις μέρες μας, για μία ακόμη φορά, τό απόστημα της απληστίας έσπασε και άπειλει νά μάς πνίξει όλους μέ τό δυσώδες περιεχόμενο του.

Άς δοϋμε συνοπτικά τά αίτια και τίς συνέπειες του καταστροφικού αυτού φαινομένου.

Αίτια

Βασικό και θεμελιώδες αίτιο είναι ό -συνήθως χαμερπής και ύπουλος- πόλεμος κατά του Εϋαγγελίου και των ριζοσπαστικών κοινωνικοπολιτικών μηνυμάτων του. Είναι κάτι πού άρχίζει μέ την τραγική άγνοια των χριστιανοκοινωνικών τοποθετήσεων, τόσο επί ατομικού, όσο και επί συλλογικού επιπέδου. Τό φαινόμενο είναι κωμικοτραγικό: ένώ όλοι άναγνωρίζουν τή θεμελιώδη άξία της σπουδής για τήν κατανόηση και των άπλουστερών έννοιών, οι περισσότεροι παραμερίζουν άνοητα και έσπώλαια τή χριστιανική άποψη! Δείχνουν νά πιστεύουν ότι ή γνώση και κατανόηση των χριστιανοκοινωνικών θέσεων γίνεται... αυτόμάτως, χωρίς έπαρκή μελέτη, αλλά και προσπάθεια έφαρμογής! Έάν τολμήσετε και άπλη άκόμη συζήτηση, θά μείνετε άναυδοι από τίς οϋρανομήκεις ανακρίβειες και άνοησίες πού θά άκούσετε. Ό γράφων έχει προσωπική έμπειρία, του... σχιζοφρενικού αυτού φαινομένου, διότι έχει συμμετάσχει σε σχετικές συζητήσεις πολλές φορές. Άν κανείς προσπαθήσει νά βοηθήσει τούς ανθρώπους αυτούς νά συνειδητοποιήσουν τό τεράστιο λάθος τους, άδιαφοροϋν ή άπαντούν μέ τό γελοιωδέστατο «Κήρυγμα θά

μού κάνεις;». Έτσι, χωρίς νά τό καταλάβουν, παρασύρονται στο χάος της άγνοιας και σύγχυσης.

Υπάρχουν, βέβαια, κι άλλες αίτιες, όπως ή άνάπηρη Παιδεία, ή κοινωνική δομή και οι άπαξίες πού προωθεί κ.ο.κ.

Συνέπειες

Τά άποτελέσματα και οι συνέπειες των άνωτέρω αίτιων στοιχειοθετούνται ως έξής:

1) Πολλοί συνάνθρωποι μας είναι έτοιμοι νά «έμπλουτίσουν» τή στρατιά των θυμάτων, σχεδόν από τά γενοφάσκια τους. Η λειψή και στρεβλή Παιδεία τούς άφαιρεί, όχι μόνο τίς δυνατότητες άμυνας αλλά και τήν... ύποψία άκόμη για τούς πνευματικούς -άλλά και υλικούς- κινδύνους πού τούς άπειλούν.

2) Θεμελιώδη ρόλο παίζει ή άδράνεια και ή άπογοητευτική κατάσταση του Έρατειού, τό όποιο δείχνει νά πιστεύει ότι ή δράση του έξαντλείται σε ό,τι γίνεται μέσα στο ναό. Άλλά και τούτο γίνεται λειψά. Και οι μέν τελετές διατηροϋν άκόμη τό πνευματικό μεγαλείο τους, τά κήρυγματα όμως και τά έντυπα είναι συνήθως άνουσια. Πόσο συχνά έχετε άκούσει -άν ποτέ έγινε κάτι τέτοιο- ή διαβάσει για τήν κοινωνική δικαιοσύνη του Χριστιανισμού; Πότε μάθατε κάτι για χριστιανικό κοινωνικό σύστημα; Στους τομείς αυτούς, αλλά και σε όλους τους συναφείς, ή «Χ.Δ.» άγνοίζεται σκληρά, μόνη και άβόηθητη.

3) Μεγάλο μέρος της λεγομένης πνευματικής ήγemonίας του τόπου πελαγοδρομεί μεταξύ υλισμού και άγνωστικισμού, στή θολούρα των όποιων και χάνεται. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι, φορτωμένοι βαρύγδουπους τίτλους και πολυτελείς σπουδές, και τά κοινωνικά προβλήματα άγνοοϋν και ακατάλληλοι για πνευματική ήγέτες είναι.

4) Τά κυριώτερα χαρακτηριστικά της προσφάτου διεθνούς οικονομικής κρίσης είναι άπόρροια των άνωτέρω διαπιστώσεων. Έτσι:

α) Η κρίση είναι κυρίως ιδεολογική και δευτερευόντως χρηματοοικονομική. Τοϋτο, μεταξύ άλλων, σημαίνει ότι ή όποια άνάσχεση του οικονομικού κατήφορου θά είναι εϋθραυστη και προσωρινή, διότι τά βασικά της αίτια δέν θά έχουν άντιμετωπισθεί. Τά αίτια αυτά συνοψίζονται τόσο στην άκόρεστη πλεονεξία του Κεφαλαίου, πού άποτελεί όργανικό στοιχείο του καπιταλισμού και όχι άπλως χαρακτηριστικό κά-

πιων άδηφάγων Καπιταλιστών, όσο και στή νομικώς κατοχυρωμένη άσυδοσία του. Έτοια άσυδοσία υπάρχει μόνο σε φασιστικά και άπολυταρχικά καθεστώτα.

β) Χρεωκοπία της πολϋμνητης «ιδιωτικής πρωτοβουλίας» των οικονομικώς ισχυρών. Έχει δε ιδιαίτερη σημασία τό γεγονός αυτό, διότι συνέβη, ένώ έχουν άρθεί όλα τά θεωρούμενα σοβαρά έμπόδια της δραστηριότητάς της.

γ) Χρεωκοπία, άκόμη, όλων των συνθημάτων, ίδεών και άπόψεων, κατά τίς όποιες ή οικονομική άνθιση είναι περίπου μονόδρομος για όποιο λαό έχει παραδοθεί δέσμος στην Κεφαλαιοκρατία. Όχι μόνον προσατεύονται τά λαϊκά συμφέροντα, αλλά ένίοτε ούτε και όλων των κατεχόντων. Όλα γίνονται βορά του περίφημου άνταγωνισμού, όπως φανερώνει ή καταράκϋλα οικονομικών κολοσσών.

δ) Η σωτηρία των Τραπεζών και της οικονομικής όλιγαρχίας γίνεται μέ τό χρήμα των μικροκαταθετών και των φορολογουμένων, χωρίς τή γνώμη τους και τή συγκατάθεσή τους! Μόνο τό προϊόν της έργασίας του λαού είναι σταθερή και βέβαιη πηγή εισοδήματος. Κάτω από αυτή τήν όμπρέλλα έσπευσε ή Κεφαλαιοκρατία για νά σωθεί.

ε) Οι πολιτικοί -τουλάχιστον των κορμάτων έξουσίας- έχουν μεταβληθεί σε δέσμους-είλωτες της Κεφαλαιοκρατίας, μέ άντάλλαγμα τό χρήμα, πού απαιτεί ή επανεκλογή τους. Η πολιτική έχει κυριολεκτικά εϋνουχισθεί και οι ταγοί της έχουν άχρηστευθεί. Άγωνίζονται νά περισώ-

σουν τήν Κεφαλαιοκρατία και νά... έξασφαλίσουν για τό λαό μισθούς και άποδοχές στο επίπεδο στερήσεως και οϋσιωδών βιοτικών αγαθών. Παρουσιάζουν τή «λύση» πού προτείνουν ως τή μοναδική όδό σωτηρίας. Ό «ώσει» πρωθυπουργός μας έσπευσε νά έπιβεβαιώσει τά άνωτέρω σε πρόσφατη τηλεοπτική του εμφάνιση.

στ) Οι γνωστοί όροι «άνταγωνισμός» και «αυτορρυθμιζόμενη άγορά» έχουν πλήρως άπομυθοποιηθεί. Ό μέν άνταγωνισμός των οικονομικών κολοσσών υπάρχει, αλλά είναι τυφλός και λυσοσάλεος. Η δέ άγορά όχι μόνο δέν αυτορρυθμίζεται αλλά άγεται και φέρεται -έπί τό άπλούστερο τραβολογείται- από τούς ισχυρούς, οι όποιοι τήν χρησιμοποιούν ως έργαλείο τους.

Θά μπορούσε νά πη κανείς πολλά άκόμη σχολιάζοντας τήν οικονομική κρίση. Έκείνο πού έχει καίρια σημασία είναι νά μεταφράσουμε σωστά τά σημεία των καιρών: Έπιστροφή της λαϊκής έξουσίας στο τιμόνι του κράτους και της οικονομίας. Περιορισμός της άσυδοσίας του Κεφαλαίου μέ στόχο τήν κοινωνικοποίηση του. Άναγέννηση της πολιτικής και των πολιτικών.

Τώρα θά άπορείτε φίλοι άναγνώστες της «Χ», γιατί ό γράφων δέν προτείνει ως λύση τήν έφαρμογή των έντολών του Εϋαγγελίου. Αυτό είναι τό καλύτερο όλων, αλλά έχει ύψηλές προδιαγραφές για νά εφαρμοσθεί σωστά και νά αποδώσει. Η έτοιμότητα για νά ισχύσουν και τηρηθούν οι προδιαγραφές αυτές είναι, δυστυχώς, άκόμη πολύ χαμηλή...

Η ΝΟΕΡΑ ΑΘΗΝΣΙΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ 2008

Η ΝΟΕΡΑ ΑΘΗΝΣΙΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

«Αν μοναδική βάση ενός οικονομικού καθεστώτος είναι το δέλεαρ του κέρδους, τότε αυτό οδηγεί σ' έναν σκληρό ανταγωνισμό και σε μια έγωιστική φιλοδοξία, που εξωθούν τους ανθρώπους να ενδιαφέρονται περισσότερο για τα μέσα της ζωής, παρά για την ίδια τη ζωή».

Μάρτιν Λούθερ Κινγκ (1929-1968)



Δεν μπορούν ή δεν θέλουν;

Εν μέσω οικονομικής κρίσης —αλλιώς «χρηματοπιστωτικής αφερεγγυότητας»— η αναπτυξιακή δραστηριότητα στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο σημειώνει πτώση, ικανή ακόμη και να παρασύρει τα πάντα στο πέρασμά της, αν δεν ληφθούν ισχυρά αντίμετρα και δεν γίνουν πράξη ριζικές διαρθρωτικές κινήσεις.

Και ενώ στον υπόλοιπο κόσμο οι τράπεζες



Εκλογών! Από κοντά ακολουθεί και ο Τζον Μακρέιν.

«Μέτρον άριστον», έλεγαν οι αρχαίοι Έλληνες. Για

ασφυκτιούν, παρά τη μερική κρατικοποίησή τους, οι πολίτες ζητούν κρατικές εγγυήσεις για τις καταθέσεις τους και οι διεθνείς οργανισμοί «σπάνε το κεφάλι τους» να βρουν άμεσες και εφαρμόσιμες λύσεις προς εκτόνωση της κατάστασης στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, σημείο αναφοράς της κρίσης, ο προεκλογικός αγώνας καλά κρατεί.

Έχοντας συγκεντρώσει πακτωλό χρημάτων από δωρεές πλουσίων, επιχειρηματιών, πετρελαιάδων —και ένας θεός ξέρει ποιων άλλων— οι δύο μονομάχοι, Μπάρακ Ομπάμα και Τζον Μακρέιν, εντείνουν τις προσπάθειές τους, για να πείσουν τους Αμερικανούς πολίτες ότι αξίζουν την ψήφο τους στις Εκλογές της 4ης Νοεμβρίου. Ο υποψήφιος των Δημοκρατικών, Μπάρακ Ομπάμα, ξόδεψε για μία ημέρα μόνο, 3,3 εκατομμύρια δολάρια σε τηλεοπτικές διαφημίσεις, ποσό-ρεκόρ στην ιστορία των Αμερικανικών Προεδρικών

τους Αμερικανούς, και όχι μόνον, «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα». Στη θέα των υπαρχών αξιωμάτων, ουδείς δεν βρέθηκε να ασχοληθεί με τους 150.000 Αμερικανούς που έχασαν τις δουλειές τους, μόνο κατά τον περασμένο μήνα.

Ουδείς ασχολήθηκε με τα 50 εκατομμύρια των αστέγων και των φτωχών, που κοιμούνται σε χαρτόκουτα και σε άδεια, από την κρίση στα στεγαστικά δάνεια, σπίτια.

Ουδείς φαίνεται να ασχολείται ειλικρινώς με τη «διάσωση του χρηματοπιστωτικού συστήματος» και την επαναφορά της εμπιστοσύνης στις αγορές.

Γιατί; Αφού δεν υπάρχει σχέδιο, δεν πρόκειται να γίνει τίποτα.

«Δεν υπάρχει "δεν μπορεί", υπάρχει "δεν θέλω"», συνήθιζε να μου λέει η μητέρα μου, όταν ήμουν μικρός. Τα πάντα είναι θέμα βούλησης. Και για τα μικρά και για τα μεγάλα ψάρια. Και ο νοών νοείτω.

Β. Σπυρόπουλος



Λατέρνα, φτώχεια και φιλότιμο

Οι κάθε είδους πλανόδιοι έχουν πληθύνει τα τελευταία χρόνια στους δρόμους της Αθήνας και των άλλων πόλεων, ακόμα και των χωριών.

Ψιλικό εμπόργκο ή συγκαλυμμένη επετεια, ο στρατός αυτός των πλανόδιων, δεν βγαίνουν στο δρόμο από χόμπι, όπως καταλαβαίνετε.

Η ανέχεια και η φτώχεια μας γυρίζουν στις παλιές εποχές των περιπλανώμενων λιτερνιστών.

Έτσι για να θυμηθούμε τον «μαέστρο» Αυλωνίτη με τον Φωτόπουλο και την Τζέννη Καρέζη, το πλουσιοκόριτσο που έχει ερωτευθεί φτωχό.

Η Λατέρνα είναι εδώ, λοιπόν, η φτώχεια το ίδιο, άραγε το φιλότιμο;

ΦΩΤΟ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΜΟΣΧΟΣ

9 ΜΠΟΦΟΡ...

* Καίρια πολιτική παρέμβαση από την κ. Μπεζεντάκου.

* Ο αντάρτης κ. Δαϊλιάκης επέστρεψε στο κομματικό πομπωστήσιο.

* Με αγωνία περιμένει ο πρωθυπουργός της χώρας τις απόψεις της κ. Μπεζεντάκου και για τη διεθνή οικονομική κρίση.

* Φθινοπωριάζει σιγά σιγά και ο Πέτρος (ο Κουναλάκης ντε) έπιασε στασιδί στο τηλεοπτικό μας τσίρκο.

* Πρώτο σε κυκλοφορία CD ο Διονύσης Σαββόπουλος, που «πωλείται κομποχρονιά», με περιτύλιγμα μια εφημερίδα που λέγεται «Πρώτο θέμα».

* Η Κυβέρνηση μπορεί να μην κατάφερε λ.χ. να τελειώσει το πέταλο του Μαλιακού, κατόρθωσε όμως σε δύο μόλις χρόνια να εκχωρήσει 260 ακίνητα στη μονή Βατοπεδίου.

* Το μεγαλύτερο όμως κατόρθωμα της Κυβέρνησης παραμένει ότι κατάφερε να κάνει το ΠΑ.ΣΟ.Κ. εναλλακτική κυβερνητική επιλογή.

* Γιατί πρέπει ο φορολογούμενος να πληρώνει τις διαφημιστικές καταχωρήσεις για την ιδιωτικοποίηση της Ολυμπιακής;

* Μα για τον ίδιο λόγο που πληρώνει τις κρατικές καταχωρήσεις στην εφημερίδα, που όψιμα εξέδωσε ο δάσκαλος του κ. Ρουσόπουλου.

* Εάν η Ελλάδα δεν ήταν η ισχυρή χώρα της Βαλκανικής —όπως

της αρέσει να αυταπατάται—, πώς θα μας φέρονταν τα Σκόπια;

* Πιθανότητα να μας είχαν καταλάβει.

* Οικονομική κρίση, ανεξέλεγκτη μετανάστευση, εθνικές υποχωρήσεις και Μ.Μ.Ε. στρώνουν το χαλί στον Καρατζαφέρη και τους φίλους του.



* Στο Κ.Κ.Ε. θα πάρουν θέση για την πτώση του υπαρκτού σοσιαλισμού. Για όλα φταίει —θα πουν— οι ανάξιοι επίγονοι του Στάλιν. Μέχρι τότε θριάμβευε ο σοσιαλισμός.

* Αυτό δεν είναι αυτοκριτική. Αυτοχειρία είναι.

* Με τόσες κινητοποιήσεις εκπαιδευτικών και εκπαιδευομένων, θα περίμενε κανείς τα Πανεπιστήμιά μας να είναι από τα πρώτα στη διεθνή κατάταξη αξιολόγησης.

* Είναι από τα τελευταία.

* Ο αγώνας όμως (της φυγοπορίας) συνεχίζεται.

* 300 εκ. ευρώ είναι τα ανταποδοτικά τέλη, που εισπράττει ετησίως η ΕΡΤ από την ΔΕΗ. Μεγάλο μέρος αυτών των χρημάτων πηγαίνει στις ΠΑΕ των φίλαθλων εργολάβων του Δημοσίου.

* Διότι και η ελεύθερη ποδοσφαιρική αγορά είναι κρατικό-δίαιτη εν Ελλάδι.

* Πού να συντρέξει η Κυβέρνηση τους αναξιοπαθούντες συμπολίτες, τόσο που είναι; Γι' αυτό είπε να βοηθήσει το ευάριθμο τραπεζικό παρακράτος. Ο φίλος στην ανάγκη φαίνεται.

* Κραχ του υπαρκτού καπιταλισμού.

* «Η κυβέρνηση Μπους στις ΗΠΑ θα μείνει γνωστή στην ιστορία... για την κατεδάφιση του φιλελεύθερου ονείρου», θρηνεί ο Ανδρέας Ανδριανόπουλος στον «Ελεύθερο Τύπο» (13/10).

* Καφός να ξυπνήσουμε, κύριε ιεραπόστολε του φιλελευθερισμού! Τα όνειρα γίνονται συνήθως εφιάλτες για όσους βαρυστομαχιάζουν...

* «Στην Αμερική, η οικονομία της αγοράς εξέπνευσε», συνεχίζει ο Α.Α. Δόξα σοι ο Θεός!

* «Στον καπιταλισμό, σύστημα βαθεία υλιστικό, θεός είναι ο Μαμωνάς, ναοί οι τράπεζες και τα χρηματιστήρια και προσευχή το μέτρημα των χρημάτων...», όπως έλεγε ο Ν. Ψαρρούδάκης.

ο βοριάς

ΜΗ ΞΕΧΝΑΜΕ

Προσωπικοί αγωνιστικοί στόχοι μέχρι 31/12/2008.

- **Να εξοφλήσουμε**, αν χρωστούμε, τη συνδρομή μας στη «Χ».
- **Να στείλουμε** έκτακτη εισφορά στη Χ.Δ.
- **Να μη δενίσουμε** το χρέος των 58.000 ευρώ, που οφείλουν οι συνδρομητές προς τη «Χ».
- **Να εγγράψι** ο καθένας μας, έναν τουλάχιστον συνδρομητή στη «Χ».